

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

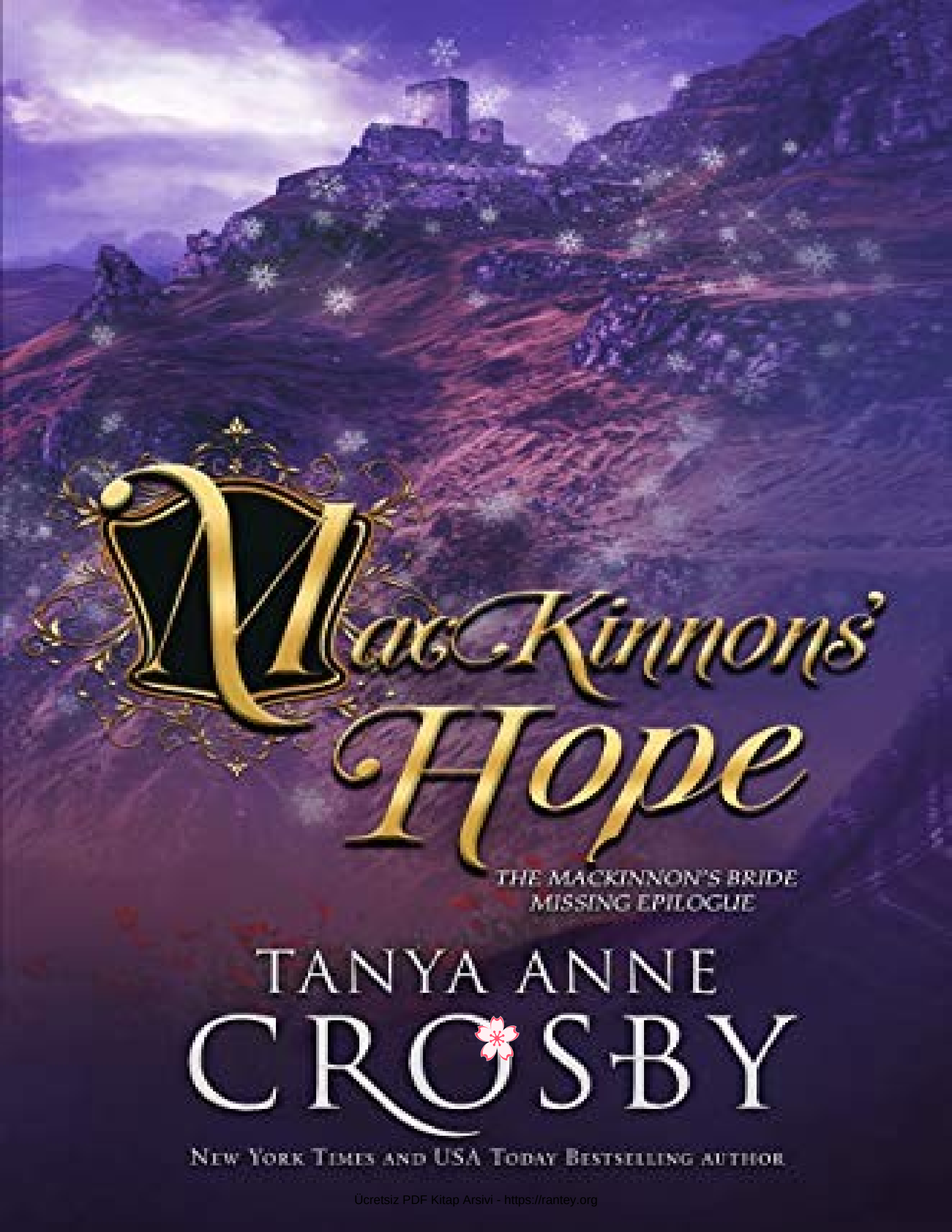
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MacKinnon's
Hope
THE MACKINNON'S BRIDE
MISSING EPILOGUE

TANYA ANNE
CROSBY

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MACKINNON'LARIN UMUTLARI

Bir Highland Noel Şarkısı

TANYA ANNE CROSBY

İçindekiler

Telif hakkı	
Tanya Anne Crosby'ye övgüler	
Seri Bibliyografyası	
Adanmışlık	
Epigraf	
MacKinnon'ın Gelini	
MacKinnons'ın Umudu	
Önsöz	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Sonsöz	
Sonsöz	
Ayrıca Tanya Anne Crosby tarafından	
Yazar Hakkında	

Her hakkı saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, Oliver-Heber Books ve Tanya Anne Crosby'nin önceden yazılı izni olmaksızın, eleştirel makalelerde ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç, elektronik olarak, basılı olarak veya başka bir şekilde hiçbir şekilde kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez.

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

TELİF HAKKI © 2015 Tanya Anne Crosby

Oliver-Heber Books tarafından yayınlandı

ISBN: 978-1-942820-25-3

Vellum ile oluşturuldu

TANYA ANNE CROSBY'YE ÖVGÜLER

“Crosby’nin karakterleri okuyucuların ilgisini canlı tutuyor...”

YAYINCILAR HAFTALIK

“Tanya Anne Crosby bize eğlenceli vakit geçirmemizi sağlamayı amaçlıyor ve bunu mizah, hızlı tempolu bir hikaye ve tam kıvamında romantizmle başarıyor.”

OAKLAND BASINI

“Çekicilik, tutku ve entrika dolu bir romantizm...”

GÖNÜL İŞİ

"Bayan Crosby tam kıvamında mizahı harmanlıyor... Harika, baştan çıkarıcı!"

RANDEVU

“Tanya Anne Crosby, ruhunuza dokunan ve kalbinizde sonsuza dek yaşayacak bir hikaye yazıyor.”

SHERRILYN KENYON #1 NYT ÇOK SATAN YAZAR

"O, yirmi yıldan fazla bir süredir tarihi kurgu kraliçem ve hâlâ beni nefessiz bırakıyor ve daha fazlasını istememe neden oluyor!"

BARB MASSABROOK, 1992'DEN BERİ OKUYUCU

"Bazen yüreğinizin sıkışacağı, gülmekten kırılacağınız anlar olur."

LEAH WELLER, 1993'TEN BERİ OKUYUCU

SERİ BİBLİYOGRAFYASI

YAYLA GELİNLERİ

MacKinnon'ın Gelini

Lyon'un Hediyesi

Diz Çökmüş

Aslan Yürekli

Yayla Şarkısı

MacKinnon'ın Umudu

TAŞIN KORUYUCULARI

Bir Zamanlar Yayla Efsanesi

Highland Yangını

Highland Çelik

Highland Fırtınası

AYRICA GEVŞEK BİR ŞEKİLDE BAĞLI

Ateş Meleği

Bu benim en küçük aşkım Henry için.

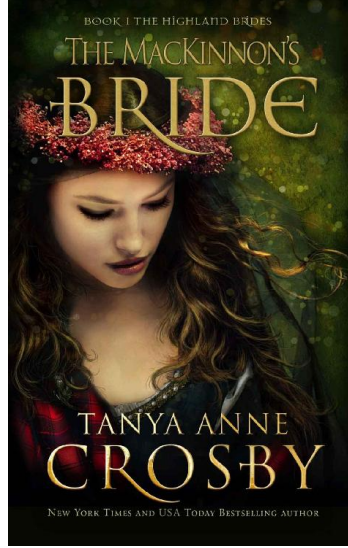
“Her ne olursa olsun ‘Kelt’, içine her şeyin konulabileceği ve neredeyse her şeyin çıkabileceği sihirli bir çantadır. ... Muhteşem Kelt alacakaranlığında her şey mümkündür...

J.R.R. TOLKIEN

BÖLÜM I

MACKINNON'IN GELİNİ

Mackinnons' Hope, MacKinnon's Bride'ı tamamlamayı amaçlayan süper bir sonsözdür. En iyi keyfi almak için lütfen Highland Brides'ın 1. Kitabıyla başlayın.

Ücretsiz İndir

BÖLÜM II

MACKINNON'LARIN UMUTLARI

Bir Highland Noel Şarkısı

ÖNSÖZ

Northumbria, Aldergh Kalesi, 6 Aralık 1135

“Merhum Leydi Eleanore of Aldergh adına, efendimiz 1135 yılının Aralık ayının altıncı günü vefat etti...”

Hugh FitzSimon yeni gelen mektubu masasının üzerine fırlattı.

Eleanore, sevgili Eleanore, ölmüştü.

Yıllardır onu kızlarından uzak tutmuş, annesinin hâlâ hayatta olduğunu Page'e hiç söylememişti. Nedenini bilmiyordu ama Eleanore artık yokken, bu bilgi göğsüne bir taş gibi yerleşmişti.

Daha da kötüsü, Kral Henry tüm baronlarını Fransa'daki Lyons-la-Forêt'e çağırıyordu ve Hugh, ister hükümdar olsun ister olmasın, adamlarla yüzleşmeye dayanamıyordu. Neyse ki, gayrimeşru oğlu Afric, FitzSimon adına Aldergh'i temsil ederek ona yolculuğu kurtarmayı teklif etmişti.

Sonuçta Kral Henry'nin ölmesi söz konusu değildi.

Ama Eleanore, sevgili Eleanore'u gitmişti; ruhu Tanrı'ya uçmuştu.

Keder boğazını düğümlüyordu.

Keder. Utanç. Pişmanlık.

Bunlar artık onun yatak arkadaşları olacaktı.

"Eleanore," diye fısıldadı alçak sesle; çıplak taşlardan yansıyan kırık bir ses.

Karısı, gerçekten de bir hayaldi, öyle güzel görünüyordu ki. Krallarına hayır diyebilmeyi ruhunda bulması, Hugh'un mantık duygusuna hiç hitap etmemişti. Sonuçta, hükümdarlarına ve koruyucularına kim hayır diyebilirdi ki? Hugh, sadece isteseydi, adamın kendisine bulaşmasına izin verirdi. Uysal küçük karısının evlilik yeminlerini krallarının isteklerinin üstünde tutması ona hiç mantıklı gelmiyordu. Ve sadık kalacağına yemin etmesine rağmen, Hugh ona inanmaya veya onu affetmeye asla cesaret edemedi. Peki neden? Çünkü Henry'nin gözüne çarptı mı?

Hugh'un bir kısmı da kıskançlık duyuyordu.

Doğruydı.

Hayatı boyunca sıradan bir barondan daha fazlası olmayı arzulamıştı. Sonra gidip güzel Eleanore ile evlendi ve Kral Henry birdenbire bunu fark edip ikisini de düzenli olarak saraya davet etti; ancak ilgisi hep Eleanore'a, Hugh'a değil.

Hugh, kıskançlıktan güzel gelinini terk etmişti ve gururu onu eve getirmesine asla izin vermiyordu. Şimdi bile, Eleanore'u manastırın yakınına gömüyorlardı ve bir daha asla onun güzel yüzünü göremeyecekti.

Ve daha da kötüsü, neden olduğu tüm acıların bedelini kızlarına ödetmişti.

Page'i en son görmeye çalıştığında, MacKinnon kalbini sökmekle tehdit etmişti. Ve o adam bunu yapacaktı; Hugh'un pek şüphesi yoktu. Iain MacKinnon, hafife alınacak bir adam değildi.

Hugh, nihayetinde tüm bunların Kral Henry'nin suçu olduğuna karar verdi, ama en azından bu acıyı çeken tek kişi o değildi. Kralın kendisinin varisi yoktu. Henry'nin biricik oğlu, kaderini denizin dibinde bulmuştu ve bu da krala, inatçı kızını varisi olarak göstermekten başka seçenek bırakmıyordu. Hugh da Page için aynısını yapabilirdi, ancak Page hâlâ ondan nefret ediyordu.

Bir anı onu rahatsız etmeye başladı, asla hatırlanamayacak sözler: "Kızına karşılık oğlum," demişti Iain MacKinnon, Page'in ayakkabısını Hugh'un görmesi için surların üzerine fırlatırken, kızını fidye için tuttuğunun kanıtı olarak.

Hugh'un yüreği buz gibiydi. "O velete ne ihtiyacım var?" demişti. "Bir sürü oğlum var ve kendimi daha da geliştirecek param var." Hepsi piç, adını taşımaya layık biri yok. Yine de, "Onu tut ya da öldür. Hangisi olduğu umurumda değil," demişti.

Ve MacKinnon onu yanında tuttu, sonra evlendi ve FitzSimon bir daha kızını hiç görmedi.

Bir iç çekiş sesi çıktı ağızından, evinin mağaramsı iç kısmında yankılandı. Zenginlik, mezarının üzerine yığılacaksa ne işe yarardı? Zavallı bir kemik çuvalına altın ne işe yarardı?

Evet, aslında FitzSimon kadınlarını gönderdiği güne hayıflanıyordu, çünkü şimdi kim kalmıştı? Afric dışında yalnızdı; o da sadece Hugh'un bir gün ona sahip çıkacağını umduğu için kalmıştı; Fitz soyadını taşıyacak bir başka piç. Afric o zaman Afric Fitzhugh FitzSimon olarak bilinecekti; gurur duyulacak bir miras değildi!

Dışarıda, rüzgâr feryat eden bir cadı gibi esiyor, duvarlardaki çatlaklardan kaleye öfkeli ulumalar gönderiyordu. FitzSimon bu gece şöminede ateş yakmakla uğraşmamıştı. Neden uğraşsındı ki? Kakım astarlı, ince, ağır bir pelerin giymişti; herhangi bir kralın giydiği pelerin kadar

muhteşemdi. Bir gün, bir yerlerde unutulmuş bir sandıkta güve yemi olarak kalacak ve kalıntılarını çalmaya gelen serseriler tarafından didiklenecekti.

Yüreği ağır ve umutsuz bir şekilde, güneş penceresinden aşağıdaki avluya baktı. Avlu artık bomboştu, çünkü koruması altındaki birçok kişi onu kışı aileleriyle geçirmek için terk etmişti.

Afric de yakında Fransa'ya gidecekti. Ama Hugh buna sevinmişti çünkü Afric'in arkadaşlığından hoşlanmıyordu. Tıpkı sıradan annesi gibi, o da iğrenç bir karanfil kokusu yayıyordu.

FitzSimon, alçak sesle küfür ederek odanın içinde ilerledi ve masasından iğrenç parşömeni aldı. Kağıt ağırlıklarından biri masanın üzerinde dikkatsizce sallanıp yuvarlandı ve sert bir gürültüyle ahşap zemine düştü.

Küfür etmeye devam ederek parşömeni öfkeyle kıvırdı, masasının üzerinde yanan mumu inceledi, mektubu yakmaya hazırlandı. Gözlerinin arkasında gözyaşına benzer bir şey yanıyordu. Hıçkırıklar boğazını sıkıyordu.

Terk edilmiş.

İşte o öyle biriydi.

Kendisini asla gerçek anlamda sevmemiş bir kadının kaybı için yas tutmaya izin verseydi keşke.

En azından kendine öyle söylüyordu ve buna inanmaya kararlıydı. Yeni bir öfke dalgasıyla, konikliği söndürmek için eğildi.

Bu kahrolası türbenin her köşesini bildiğine göre ışığa ne ihtiyacı vardı? Yıllardır bir uçtan bir uca volta atmıştı. Şimdi ise şatoda can yoktu; tesadüfen karşılaşılacak, tökezlenecek, hatta yataklarına geri gönderilecek tek bir canlı bile yoktu.

Hugh, daha fazla küfür mırıldanarak mektubu kemerine tıktırdı ve güvenli bir yere kaldırmaya karar vererek güneş kapısına doğru döndü. Yatağı şimdi onu çağırıyor, çıtırdayan kemiklerine bir fahişe gibi sesleniyordu. Hızla kapıya yöneldi ve orada kıvranan bir gölge görünce aniden durdu.

"Baba?"

Tanıdık sesi duyan FitzSimon göğsünü tuttu, gözlerini kırpıştırarak küçük bir kızın görüntüsünü yok etmeye çalıştı, kızın yüz hatları her saniye daha da belirginleşiyordu.

"Baba?"

Olabilir miydi? Ama hayır! Sadece bir çocuktu, yüzü çökük yanaklarıyla solgundu. Onu yeterince iyi beslememişler miydi? Yatağında rüya görüp görmediğini anlamak için göğsüne vurdu. Kendine vurduğu yumruk, ciğerlerindeki havayı boşalttı.

"Sayfa?"

Kızın minik bedeni eşiğe yapışmıştı, sanki adamın onu desteklerinden kurtarıp ensesinden tutup sürükleyeceğinden korkuyordu. "Korkuyorum, baba," dedi.

Hugh, geçmişte, kendisiyle bu kadar yakınlık kurduğunu varsaydığı için onu azarlayabilirdi, çünkü o onun kızı değildi - ya da bir zamanlar öyle sanıyordu. Şimdi kafası karışmış bir halde gözlerini ovuşturdu ve parmağını kulağına soktu.

Kızı -kızıymış gibi görünen- eşikte oyalanıyordu; geçmişinden gelen ısıltılı bir simaydı bu. Ona sordu: "Neden korkuyorsun?"

Alevlerin mavi ısısına benzeyen tuhaf bir mavi aurayla aydınlanan küçük kız, kapıda ısrarla duruyordu. "Uyuyamıyorum baba. Rüzgar uğulduyor ve yastığım çok ince."

Artık kızın o tuhaf mavi ışıqla aydınlanan yüz hatlarını net bir şekilde görebiliyordu. Tıpkı Page'in o yaştaki haline benziyordu. "Yastığın çok mu ince?"

"Evet efendim."

Bu çocuk onun kızı Page olamazdı herhalde? Page artık tamamen büyümüştü ve kendi çocukları vardı. "Aman Tanrım, çocuk! Bu lanet rüzgarla ne yapmamı istiyorsun? Bana öyle geliyor ki gidip dualarını istesen daha iyi edersin."

Çocuğun yüzü düştü. "Ama... Uyuyamıyorum, baba."

"Evet, burada olmamalısın," diye azarladı FitzSimon onu. "Evimde ne yaptığını bilmiyorum. O yüzden defol git! Defol! Defol! Defol!"

Bir an çocuğun ifadesi üzgün göründü, sonra ağzı umutsuz bir ifadeye büründü, ama ağlamadı.

Elbette Page asla ağlamazdı. O metanetli ifadeyi çok iyi hatırlıyordu. Şimdi bile Hugh'un içinde suçluluk duygusu vardı.

FitzSimon, kendisinden olduğu kadar, kendisine suçluluk duygusu veren çocuktan da öğrenerek, sanki evindeki haşerelerden başka bir şey değilmiş gibi, kıza doğru ayağını yere vurdu.

Çocuk dönüp kaçtı. Hugh onu kovalamaya çalıştı ama karanlık koridorda tuhaf mavi ışığı sönünce durdu. Koridora baktı, kızın gitmiş

olmasına pek de rahatlamış değildi. Ne kadar tuhaf olsa da, küçük ayak seslerinin uzak bir koridorda yankılandığını hâlâ duyabiliyordu.

"Fareler," diye mırıldandı kendi kendine. "Bunlar sadece fareler."

Tanrı aşkına, bu akşam tek bir damla şarap bile içmemişti - tek bir damla bile. Sonuçta, tek başına içmenin ne zevki vardı ki?

Başını kaşıyarak kemerindeki parşömene uzandı ve hâlâ orada olduğunu görünce, onu güzelce okşadı ve yatağını bulmaya daha da kararlı bir şekilde koridorda yürümeye devam etti.

Bu gece ayakları şişmiş, çizmeleri içindeki parmakları şişmişti. Gözleri yanıyordu. Midesinde bir bulantı vardı ve sanki göğsünün üzerinde şişman bir yaban domuzu oturuyormuş gibi hissediyordu.

Dışarıda rüzgar daha da sert esiyordu, ses, koridorlarında yankılanan ürkütücü sessizlik nedeniyle daha da sinir bozucu hale geliyordu; bu sessizlik giderek büyüyor, kulak zarlarını deliyordu ve onu acıyla irkiltti.

Bu gece kendini iyi hissetmiyordu doğrusu.

O yağlı sülün yüzünden olmalı! Kulaklarını avuçlarıyla ovuşturup ağrısını dindirmek için masaj yaptı. Ama sonra, ellerini kulaklarından çektikten sonra, uzaklardan gelen bir kadının şarkısını duydu...

Ah, aşkım, bana haksızlık ediyorsun,
Beni nezaketsizce reddetmek.
Çünkü seni uzun zamandır çok seviyorum,
Sizinle birlikte olmaktan mutluluk duyuyorum.

Hugh tekrar kulaklarını ovuşturdu, şaşkınlıkla etrafına bakındı. Azizlerin kemikleri adına, bu nasıl bir şeytanlıktı?

Ben senin elinde hazırım,
İstedğin her şeyi sana vermek için;
Hem hayatımı hem toprağımı ortaya koydum,
Sevginiz ve iyi niyetiniz olsun.

Karısının sık sık söylediği, eski bir şarkıydı - hatta tam da o güneşin altında. Nakaratı çok sinir bozucuydu. Şöyleydi: Greensleeves benim tüm neşemdi, Greensleeves benim zevkimdi, Greensleeves benim altın kalbimdi ve kim benim leydim Greensleeves'imden başkasını beceremezdi ki. Hugh şarkıdan nefret ediyordu.

Elbette, o zamanlar Eleanore'dan daha da nefret ediyordu. Page ise, annesine tıpatıp benzediği için, hiç şansı olmamıştı.

FitzSimon dikkatle dinleyerek sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Güneş'ten gelmiyordu herhalde, az önce geldiği yerden, değil mi? Bir insan pusulası gibi kuzeye dönerek döndü.

Güneşin içinden garip bir ışık geliyordu ve kadının sesi daha da netleşiyordu...

Yüce Tanrı'ya dua edeceğim,

Sen benim sebatımı göresin,

Ve bir kez daha ölmeden önce,

Sen bana sevgi göstermeyi lütfedeceksin.

Güneşin kendisi tuhaf mavi bir akkor ışıkla parlıyor gibiydi ve şarkı ve ses netleştikçe ışık da genişliyor gibiydi.

Hugh, alevin ışığına çekilen bir güve gibi, güneş kapısına doğru temkinli bir adım attı. O anda, bir güve gibi davranabileceği aklına geldi, ama kendini tutamadı. Bir ayağı diğerinin ardından gitti.

"Eleanore?" diye seslendi.

Şarkı söyleyen kadından bir cevap gelmedi, ama Hugh güneşe doğru ilerlerken şarkısı devam etti; ayak sesleri boş salonda gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Ancak çıkardığı gürültüyü fark edince, kadını korkutup kaçırmamak için adımlarını daha da yumuşatmaya çalıştı. Son birkaç metreyi parmak ucunda yürüdü.

Odaya kafasını uzattığı anda şarkı söyleyen kadını gördü; tam orada, şöminenin önünde, Eleanore'un eskiden oturup bebeklerini salladığı yerde oturuyordu.

Uzun zamandır görmediği karısını görünce şaşkına dönen Hugh, elini kalbine bastırdı.

Hayır, ama şu anda kollarında bir bebek yoktu, ama o sandalyede sallanarak oturuyordu, kollarını boşluğa doğru bükmüş, sanki minik bir bebeği göğsüne bastırıyormuş gibi. "Eleanore?" dedi dehşet içinde.

Tıpkı hatırladığı gibiydi; kalın, simsiyah örgülere meydan okuyan koyu, dalgalı saçları vardı. Ona baktı ve bir an için gözlerindeki tatlı bakış onu neredeyse dizlerinin üzerine çöktürecekti.

Sonra aniden kollarını iki yanına indirdi ve ayağa kalktı, ayağa kalktığı anda sevgi dolu bakışları kayboldu ve yerini Hugh'un gördüğü en korkunç

yüzlerden biri aldı.

"Hugh FitzSimon," diye ılık attı hayalet - ve artık bunun ne olduğunu biliyordu, çünkü odanın ışığı yalnızca bu yaratıktan, onun mavi göz çukurlarından yayılıyordu.

"Eleanore!" Göğsünün üzerindeki el çaresiz bir peneye dönüştü, tırnakları etine battı, sanki derinlere inip ağıryan kalbini söküp çıkarmak istiyordu.

Eleanore uzun, gölgeli parmağını ona doğrulttu. "Yalnız öleceksin," diye ilan etti hayalet. "Zaten başladı. Ebedi sessizliğin iniltisini duyabiliyor musun?" Hayalet aniden tahta zeminin üzerinden kayarak ona doğru sendeledi.

"Lütfen," diye yalvardı Hugh. "Ben yaşlı bir adamım!"

Oda şimdi ışıltı ışıltı, ışık cehennemin en sıcak derinlikleri gibiydi; kırmızı değıl, maviydi. Dışarıdaki rüzgar ılık atmaya devam ediyordu ama hayaletin konuştuğı zamanki kadar yüksek değıldi; Hugh, onun sesini hiç yükseltmediğini hissetmiş olmasına rağmen.

"Yaptığın aşğılık işlerden pişmanlık duyacak kadar yaşlı değılsin," diye bağırdı ve sanki onu almaya ağırıyormuş gibi yukarı doğru kaldırdığı elini uzattı.

Hugh hayaletten korkup kaçmak için döndü. Ama işte yine oradaydı, arkasında duruyor, salondan ona doğru süzölüyordu.

Canını kurtarmak için yalvararak bağırdı. "Eleanore! Hayır!" Bu gerçek olamazdı. Güneşe doğru geri geri giderken omuzları kırıştı, ocağı doğru geri çekildi. Arkasında, sırtında alevler patlıyordu. Sıcaklığı pelerininin içinden hissedebiliyordu.

"Ah, ama öyleyim," dedi, sanki bir şekilde düşüncelerini okumuş gibi, sesi o kadar tatlıydı ki - sanki gözlerinde öfkeli küreler olan böyle bir yüzden tatlılık doğabilirmiş gibi. "Sırtını döven alevler kadar gerçek."

Arkasında Hugh'un pelerini tutuştu. ılık atıp pelerini hızla sırtından çıkardı.

Eleanore hafifçe gülümsedi. "Yolunu düzeltmezsen, hissedeceğin alevler kadar gerçek olacaksın."

Hugh'un ayaklarının dibinde pelerini yanmaya devam ediyordu; yanık et kokusu gibi, yanık kürk kokusu da apaçık ortadaydı. Buz gibi rüzgâr parmaklarını kemiklerine kadar uyuşturmada n hemen önce, tüm oda kavurucu bir sıcaklığa bürünmüştü.

"Cehennem seni bekliyor, Hugh, ama bu senin kendi yarattığın bir cehennem."

Ondan uzaklaşabilirdi ama şimdi kapana kısılmıştı. Çıkış yolu yoktu. Konuşurken sesi titriyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Söylememe gerek yok, zaten biliyorsun. Ama sevgili Hugh, eğer görmek istiyorsan, elimi tut..."

Hugh hararetle başını salladı. "Hayır!"

Sessizce, ısrarla, hayaletimsi Eleanore elini uzattı; etle kemik arasında salınan, titrek mavi bir uzantıydı bu. O ele dokunma düşüncesi Hugh'u derinden korkuttu.

Ama hayır, bu gerçek olamazdı, diye kendi kendine güvence verdi. Bu sadece bir rüyaydı; korkunç, dehşet verici bir rüya.

"Benimle gel," diye yalvardı Eleanore, sesi şarkı söyler gibi yalvarıyordu.

"Hayır," diye reddetti Hugh. Yine de ayakları, sanki onun iradesiyle çağrılmış gibi hareket ediyordu. Onun durduğu yere doğru kaydı, o kadar yakındı ki, yanan eli kolayca erişebileceği bir mesafedeydi. "Lütfen," diye yalvardı, artık gerçekten korkuyordu.

"Benimle gel," diye tekrar talep etti, sesi de şarkısındaki kadar tatlıydı.

Hugh, istemeden de olsa karısına titreyen elini uzattı, sanki Cehennem'in derinliklerine sürükleneceğini bekliyordu.

Ama onu oraya götürmedi; bunun yerine başka bir yere götürdü... Hugh'un sert rüzgara karşı yarı çıplak durduğu yere. Pelerinini havaya karşı sıkıştırmaya çalıştı ama pelerini artık omuzlarında asılı değildi ve rüzgar etini aşır kemiklerine kadar ulaştı.

Burayı tanıdı.

Burası Aldergh'in mezarlığıydı, ama bir zamanlar yanında duran şapel yıkılmıştı. Geriye sadece siyah külle lekelenmiş tuğlalar kalmıştı. Uzaklarda, Aldergh Kalesi artık yoktu.

Ve orada, ayaklarının dibinde, devrilmiş, otların arasında unutulmuş, tek başına bir mezar taşı duruyordu. Yazıyı tam olarak okuyamıyordu. Ama o mezarın arkasında, atalarının mezarları sıra sıra uzanıyordu; ne yanında ne de önünde. O tek mezar taşının ötesinde ise sadece kötü görünümlü dikenler vardı.

"Çok soğuk," diye yakındı hayalete yan yan bakarak.

Eleanore bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Daha da üşüdüğünü göreceksin, Hugh FitzSimon, ama eğer istersen sana güneş ışığı

vereceğim."

Hugh hiç kıpırdamadan kendini uzun yıllardır ziyaret etmediği bir yerde buldu: Chreagach Mhor. Artık bahardı ama bu nasıl olabilirdi ki?

Çocuklar uçurumun kenarında gülerek, sıra sıra dans eden mavi şapkalıların arasından koşturuyorlardı. Bir. İki. Üç. Dört. Koşarak yanından geçiyorlardı ve içinden geçiyorlardı. Küçük bir çocuk Hugh'un tam içinden geçiyor, koşarken gülüyordu.

Hugh, tepedeki eski taş kaleye, MacKinnon toprak sahiplerinin eski ikametgahına doğru hızla uzaklaşmalarını izlemek için arkasını döndü.

Hafif eğimli bir tepede yükselen Chreagach Mhor, menekşe rengi bir örtünün üzerine kurulmuş engebeli bir kaleydi. Fundalar, canlı yeşil bir halının üzerinde parlak bir menekşe rengiyle çiçek açmış ve yemyeşil araziye dağılmış engebeli taşlar, devasa kuleyi korumak için gururlu nöbetçiler gibi dikiliyordu. Yamaçta sazdan çatılı küçük binalar göze çarpıyordu.

Başka bir çocuk koşarak yanımızdan geçti, belki de bu on iki yaşından büyük değildi. Kaçan kızlara, "Annem gelmenizi söylüyor," diye bağırdı. "Akşam yemeği vakti."

Çocuk en arkadaki koşucuya ulaştığında kızlar çığlık attılar, küçük kızın altın rengi saçlarını yakalamaya çalışıyordu ama boşunaydı.

Çocuk kaçmayı başardığında, "Constance!" diye bağırdı çocuk, ardından bütün kızlar gülerek kaçıptılar.

Bu, hiç tanık olmadığı bir hayatı görmek için bir tür cehennem miydi?

Hugh FitzSimon bir kez daha yüklenen göğsüne vurdu. "Aman Tanrım, Eleanore! Ben çoktan öldüm mü?"

Aslında bu akşam kendini pek iyi hissetmiyordu.

Eleanore yine gülümsedi, ne tam sıcak ne de tam soğuk. Hugh, gözlerinin parıltısından ona zar zor bakabiliyordu. "Henüz değil, Hugh. Henüz değil."

Ve sonra artık yamaçta değillerdi. Çorak bir tarladaydılar. Hâlâ güneşliydi, ama şimdi sanki bir kutlamanın ortasında, Hugh'un daha önce hiç görmediği kadar mutlu insanlarla çevriliymiş gibiydiler.

Karısı yanında yeniden belirdi, ne hayattaydı ne de tam ölü. "Bu gerçek mi?" diye sordu. "Ya sen? Nesin sen?"

Eleanore'un gözlerindeki mavi parıltı söndü; gözlerinin gerçek rengini, ela yeşilini görebilecek kadar. "Senin aşkına, hediyelerle geldim."

Hugh yüzünü buruşturdu. "Mezarın ötesinden mi?"

Eleanore hüznle başını salladı, hayaletten çok kendine benziyordu. "Aşk, görüyorsun ya, oldukça umut verici bir şey."

Hugh hâlâ şaşkındı. "A-Ama seni yeterince sevmedim!" dedi.

"Bunu biliyorum."

"Ve yine de beni sevmeye devam ettin?"

Tekrar başını salladı ve ona bir kez daha etrafına bakmasını, oraya ne görmek için getirdiğini görmesini söyledi.

Ve işte oradaydı: kızı Page. Artık daha yaşlıydı, güneşten öpülmüş yumuşak bukleleri, güzel yetişkin yüzünü çerçeveliyordu. Bunca yıldan sonra güzelliğini korumuştı; tıpkı hanım annesi gibi. Ama Hugh, anneden kızı bakınca, Page'in Eleanore'dan çok Page'e benzediğini irkilerek fark etti.

Annesinin değil, onun yüzünü taşıyordu.

Kızını görünce hayrete düşen Hugh, küçük bir kıza sarılışını izledi; torunu, diye düşündü Hugh. Sonra başka bir çocuk gelip eteğini çekti. Page, gülümseyerek küçük kızın bakışlarına eğildi. İkisi uzun uzun konuştular, ardından çocuk boynuna sarılıp, bastıramadığı bir sevinçle gülerken hızla uzaklaştı. Artık Hugh'un yüreği dayanılmaz bir acıyla sızlıyordu. Daha fazla izleyemeyecekti.

Aman Allah'ım, daha fazla izleyemedi!

Eleanore acımasızca onu kendine doğru itti. Yokuş yukarı süzüldü, kızının toprak sahibi kocasıyla yaptığı konuşmayı daha kolay dinleyebildi. Hugh ilk başta, onu gözetleyebileceklerinden korktu.

"Onları çok şımartıyorsun," diye yakındı Iain.

Hugh, yüzlerinin önünde elini salladı. El havada belli belirsiz bir şekilde uçtu ve MacKinnon'ın kısa, gri sakalının arasından geçti.

Onu göremiyorlardı.

"Neden olmasın ki?" diye sordu Page, bu arada, sanki iletişimi kaybetme düşüncesine dayanamıyormuş gibi elini beline dolamış olan toprak sahibi kocasına. "Çocuklarıma babamın bana davrandığı gibi davranmayacağım."

Page'in sözleri Hugh'un kalbine saplanan hançerler gibiydi. Acıdan biraz kıvrandı.

MacKinnon karısını kendine çekti. "Bunda pek bir tehlike yok, aşkım."

"Herkes tek bir turta yetmeyecek," diye iddia etti Page ve ardından kocasına endişeli bir bakış attı. "Sence kış boyunca yetecek kadar olur mu?"

"Endişelenme Page. Kış, sen farkına varmadan bitecek ve sonra bahar geldiğinde depoları dolduracağız. Bir yolunu bulacağız. Her zaman buluruz."

Hugh, Eleanore'a döndü ve fısıldadı: "Burada neler oldu?"

Eleanore parmağını dudaklarına götürüp, biraz daha dinlemesini söyledi.

Hugh tarlaya göz gezdirdi ve aniden, ilk başta hayal ettiği gibi bir kutlamanın ortasında değil, ahırları yeniden inşa eden ve tarlaları temizleyen, sıkı çalışan erkeklerin ve kadınların ortasında durduğunu fark etti. Yine de gülümsemeleri ve kahkahaları bu gerçekle pek azalmamıştı. Yazlık mavi şapkaların hepsi ölmüştü. Toprak kahverengi ve kömürleşmişti. Yine de erkekler ve kadınlar şakalaşıyor, gülüyor ve iğneleyici sözler söylüyorlardı.

Ateş?

"Günaydın hanımefendi," dedi yanından geçen bir kadın.

"Ve sana," diye selamladı Page kadını el sallayarak.

"Kızıma tatlı bir turta verdiğin için hanımına şükürler olsun."

"Benim için bir zevk," diye güvence verdi Page kadına ve sonra, sadece toprak sahibi kocasının duyabileceği şekilde alçak sesle, "Keşke herkes bu kadar kolay memnun olabilseydi," dedi. Düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırarak bakışlarını çayıra çevirdi. Bir an sonra kocasına, "Onunla ne yapacağız?" diye sordu.

Hugh, kızının bakışlarını takip etti ve onu, bir köylünün çatısının kirişlerini kaldıran genç bir adamın sıkı çalışmasını izlerken buldu. "Onun bu şekilde anlaşmazlığa düşmesi canımı acıtıyor."

"Bunun için babana teşekkür etmeliyiz," diye önerdi MacKinnon.

Hugh'un yanakları alev alev yanıyordu.

Şimdi ne yapmıştı? Elbette, onların şeytanı, onların devi olacaktı. Geceleri küçük çocukları yataklarından çalmak için içeri sızan canavardı.

Ama öyleydi.

Tam olarak Hugh değildi elbette, ama genç Malcom'ı kral için alıkoyan oydu. FitzSimon genci biraz daha yakından inceleyince, irkilerek yüzü tanıdığını fark etti. Yüz, bir zamanlar evinde barındırdığı çocuktan başkasına ait değildi.

Malcom MacKinnon, omuzları ağır yüklerin ağırlığıyla şekillenmiş bir halde, akrabalarıyla yan yana çalışıyordu. Hugh, iri yapılı bir genç adam

olduğunu düşündü; tam da onun yerini almasını hayal ettiği türden bir adamdı. Keşke Hugh'un kanından olmasaydı.

Ne kadar zaman geçmişti? Parmaklarıyla saydı. Kızını terk ettiği günden bu yana on bir yıl geçmişti. Yüzünü en son gördüğü günden bu yana on yıl geçmişti. Malcom ise şimdi on yedi yaşında olmalıydı.

Bakışları tarlanın karşısındaki çocukları aradı ve buldu. Hepsi yan yana oturmuş, yüzlerine tatlı tartlar tıkıştırıyorlardı. Bakışları tekrar kızına döndü; uzun zamandır inkar ettiği çocuğuna. Onu kollarında tutmayı özlüyordu. Sefil çocukluğunda hiç tek bir tatlı tart yemiş miydi? Bilmiyordu, hatırlayamıyordu.

Boğazı konuşamayacak kadar düğümlenmişti, ama yine de denedi. "Kışı uzun süre idare edecek kadar—" kıyafetleri, yiyecekleri, başka neleri var ki— "var mı?"

Eleanore yavaşça başını salladı.

"Ne yapacaklar? Şimdi ne olacak?"

Eleanore tek kelime etmeden elini manzarada gezdirdi ve aniden alacakaranlıkta aynı tarlada durdular. Yamaç sessizliğe gömüldü; çayırdaki hiçbir kahkaha yankılanmadı. Yıllar geçmiş gibi bir his vardı içinde. Manzara çok değişmişti. Aldergh gibi, tepedeki kale de artık yoktu. Taş taş sökülüyordu, geriye tepede yarı yontulmuş taşlarla korunan bir taş ayak izi kalmıştı. Arazi çoraktı, dikenlerle kaplıydı. Ahırlar gitmişti. Köylü evleri kalmamıştı.

Kaderleri bir şekilde onun kaderine mi bağlıydı?

Hugh, Chapel Hill'deki mezar taşını yeniden düşündü ve sonra, sanki büyü yapmış gibi, bir kez daha mezar taşının başında dikildi; Eleanore, yanında bir mum gibi titriyordu. Hafif bir kar yağışının altında titredi. Tek bir kar tanesi sakalına düştü. Yanında, solgun, ölü karısı kristal bir gözyaşı döktü. Yere düşüp kara karıştı. Hugh, ayaklarının dibinde biçimsizce yatan mezar taşına baktı; sanki biri çekiçle taşa vurmuş gibi bir köşesi kesilmişti. Üzerindeki kelimeler sonunda onu dizlerinin üzerine çöktürdü...

Yumuşak bir taşa, yıllara dayanacak kadar bile derin olmayan bir yere kazınmıştı: Burada, Aldergh Kalesi'nin son varisi Hugh FitzSimon yatıyor. Taşa kazınmış yıl, 1135, ay ise Aralık'tı.

Eleanore yanında usulca konuştu. "Bilmek benim yeteneğim, Hugh. Nefes varken umut da vardır..."

Panik onu ele geçirdi. "Ne yapmalıyım? Söyle bana!" Ellerini yalvarırcasına kaldırdı. "Bir şey olursa, Eleanore, lütfen bana ne yapmam

gerektiğini söyle!"

Artık çok azalmış olan Eleanore'un ışığı daha da zayıf görünüyordu. Omzuna nazıkçe, o kadar nazıkçe dokundu ki, Hugh dokunuşunu bir kar tanesi sanabilirdi.

"Kış gündönümünden önceki son günün son saatinde ateş sönmeden önce, kalbini değiştirmelisin, Hugh FitzSimon."

"Zaten değişti Eleanore! Ben değiştim. Hangi ateş? Lütfen! Lütfen söyle bana?"

Eleanore solmaya başlarken daha da yumuşak bir sesle konuştu. "Bakımsız aşk, gün geçtikçe daha da sönükleşen bir alev gibidir."

"Eleanore," diye yalvardı Hugh. Artık neredeyse görünmüyordu. Elini uzatıp onu kendine çekmeye çalıştı ama elleri yarı saydam bedeninden kaydı.

"Aşkın karşılığını aldığında anlayacaksın," dedi sesi giderek azalırken.

Ve sonra Hugh, evinin soğuk ve karanlık koridorunda diz çökmüş, perişan bir halde yapayalnız kalmıştı. Karısı gitmişti. Kederle sarsılmış bir halde, salonunun boş sessizliğinde hızla dizlerinin üstünden kalktı ve güneşe doğru fırladı.

Mumunu çoktan söndürmüş olmasına rağmen, masasının üzerindeki mum hâlâ yanıyordu, donyağı kirli ve az yandıkça dumanı tavana doğru kıvrılıyordu.

Bugün hangi gün?

Hugh, masaya koşarak yeni getirdiği parşömeni kemerinden çıkardı, hızla açtı ve Tanrısal bir adamın incelikli el yazısıyla yazılmış yazıya baktı. Mum ışığıyla aydınlanan metin, sanki görünmez bir el tarafından yazılmış gibi gözlerinin önünde değişti. Şimdi şöyle yazıyordu:

"Merhum Leydi ELEANORE OF ALDERGH Baron Hugh FitzSimon adına, efendimiz 1135 yılının Aralık ayının ALTINCI yirmi ikinci günü vefat etti..."

Bu uyanırken gördüğüm bir rüya mıydı?

Hugh'un arkasındaki şömine ateşi artık harlanmıyordu, ama yerde pelerininin kömürleşmiş kalıntıları duruyordu. Deli olmadığının kanıtıydı bu. Aniden, hayalet gibi bir iç çekiş gibi esen bir rüzgar, gri yelesinin uçlarını havaya kaldırdı ve masanın üzerindeki mum hafifçe titredi. Hugh aceleyle ellerini alevin etrafına sararak sönmesini engelledi.

Kış gündönümünden önceki son günün son saatinde ateş sönmeden önce, yüreğinizi değıştirmelisiniz, Hugh FitzSimon.

"Beni terk etme, Eleanore!"

Yapacak çok işi vardı, ama bunları yapacak çok az zamanı vardı!

BÖLÜM 1

CHREAGACH MHOR, İSKOÇYA, 21 ARALIK 1135

Yangın onları sabahın erken saatlerinde yataklarından çıkardı. Manzara cehennem gibi alevlendi, ekinleri ve ağaçları yakıp kül etti, geceyi bile tutuşturdu.

Neyse ki, köylülerin evlerinin çoğunu, kaleyi ve çevredeki bazı binaları sağ salim kurtarmıştı. Depoların biri hariç hepsi kül olmuştu. Klan, neredeyse bir haftadır, çok yakında sona erecek olan sıcak bir dönemden geçiyordu. Kışın Ortaları için mevsim normallerinin üzerinde ılıman olan bu dönem, onlara gün doğumundan gün batımına kadar çalışmak için nadir bir fırsat sunuyordu.

On yedi yaşındaki Malcom MacKinnon, herhangi bir erkek kadar güçlüydü, üzerine düşeni fazlasıyla yapabilecek kapasitedeydi. Ve öyle de yaptı. Zor zamanlardan geçen bu topraklar acımasızdı ve bir İskoç'un kış üstü oturup hizmetkarlarına emir verme lüksü yoktu. Böyle bir davranışa hayatında yalnızca bir kez tanık olmuştu - yıllar önce, Hugh FitzSimon'ın elindeyken. Tanrılara şükürler olsun ki üvey annesi, iğrenç babasına hiç benzemiyordu.

Page, Malcom'ın gerçek annesi olmasa da, hayatının ışığıydı. Babası da ona tapardı. Hiçbir yanlış yapamazdı; ne Malcom'ın ne de babasının gözünde. Herhangi bir İskoç kızından, hatta bazı erkeklerden bile daha çok çalışırdı.

Tekrar sivilceli yaşlı kıcının üzerine oturmuş, uisge matarasından bolca içen yaşlı Angus'a baktı. Seana'nın uisge'sine gelince, o adamın rakipsiz bir toleransı vardı. Angus, eklemlerini gevşettiğini iddia ediyordu, ancak Malcom'un anladığı kadarıyla, sadece dilini çözüp kıcını sıraya yapıştırıyordu ve oradan bir daha asla kalkamayacaktı.

Şimdi Angus'un ayağa kalkmaya çalışmasını izliyor ve başaramayacağını umuyordu. Dizlerinin üzerine çökmeden önce sendeleyip en az üç kez sırtüstü düşmesine bakılırsa, işe döndüğünde çok daha büyük bir yük olacaktı.

Malcom başını sallayarak dikkatini tekrar çatıyı onarmaya verdi.

Çok fazla hasar meydana gelmişti, ancak umutlu bir ruh hali vardı ve komşularının yardımı çok takdir ediliyordu. Klanların savaştığı bir zamanı

neredeyse hiç hatırlamıyordu. Şimdi ise MacLean veletleri ortalıkta koşuşturup pencere pervazlarından turta çalıyor, Brodie kardeşler ise ortalıkta tembel tembel dolaşıp babasının birasını içiyor ve sonra da çalılıklarına sığıyorlardı.

Bunca yıldır pek değişmeyen tek şey, büyükbabası Dougal MacLean'in çoğunlukla kendi halinde olmasıydı. Yaşlı adam, hayatta kalan tek kızıyla barışmış olmasına rağmen, bu barışı Malcom'ın babasına -ve dolayısıyla Malcom'a da- uzatamıyordu.

MacLean, en büyük kızının talihsiz ölümünden hâlâ Malcom'ın babasını sorumlu tutuyordu, ancak bunda bir payı olduğunu ve hem Malcom'ın hem de babasının acısını paylaşacağını kabul etmek yerine, ikisini de terk edip içine kapandı. Yaşlı Adam MacLean'ı en son kızı Alison'ın düğününde görmüştü.

MacLean'ın oğlu yoktu ve mirasının torunu, hatta kızı aracılığıyla devam etmesini istemektense, topraklarının nadasa bırakılmasına razıydı. Klan üyeleri onu çoktan terk edip Brodie'lere hizmet etmeye başlamıştı. Karanlık bir evde tek başına oturan huysuz, yaşlı bir adamdı - ya da en azından Malcom onu öyle hayal ediyordu ve bu durum onu üzdü.

Ancak klanlar Dougal MacLean kadar antisosyal olmasalar da, belki de en büyük sürpriz Malcom'un Gavin Mac Brodie'nin karısından, Gavin'in yıllar önce evlendiği dún Scoti'li bir hizmetçiden emir almasıydı. Catriona Brodie de Page gibi çoğu erkekten daha çok çalışıyordu, ancak onun durumunda becerisi oldukça şaşırtıcıydı. Catriona, sazdan bir çatıyı istediğiniz kadar sıkı örebilirdi. Bir kulübeyi herhangi bir çizerdan daha büyük bir beceriyle tasarlayabilir ve herhangi bir duvarcıdan daha keskin bir gözle ve daha sıkı dikişlerle tuğla örebilirdi. Ama tabii ki, olay yerine vardığı andan itibaren ekiplerini ele geçiren, otoriter bir kızdı.

"Al," dedi Malcom'a. "Bunu babana götür."

Malcom, çatıdan ona uzattığı rulo parşömeni alıp babasının görmesi için birkaç değişiklik daha karalamasına rağmen, kaşlarını kaldırarak ona baktı. Emir almaktan pek hoşlanmazdı ve babasının ona Catriona'nın yeni planlarından bir set daha verdiğinde ne düşüneceğini merak ediyordu.

Sinirlenmiş olmasına rağmen tepeden aşağı doğru yürümeye başladı, nasıl bir klanın bir kızı erkek gibi çalıştırıp aynı zamanda erkek gibi davranmasını sağlayabileceğini düşünüyordu.

Page'in buyurgan tavrının mazur görülebileceğini düşündü Malcom, çünkü tıpkı Seana Brodie gibi kendi başının çaresine bakmak zorunda

kalmıştı. Ama en azından bu kadınlar, erkeklerine başkalarının önünde saygı göstermeyi biliyorlardı. Catriona, kocasına da Malcom'a davrandığı gibi buyurgan davranıyordu.

"Bunu yap. şunu yap," derdi. Ve Gavin Mac Brodie, sanki kendisine harika bir ödöl kazandıracağını düşünüyormuş gibi, bir yandan da bir ponpon gibi sırtarak onun emrini yerine getirmek için koşardı. Malcom, buradan uzakta olmak için neler vermezdi ki -önemli olmaya başlayabileceğı bir yerde. Burada, o sadece MacKinnon'ın oğluydu ve tüm öğütleri küçümseniyordu.

Derinlerde, ruhunun derinliklerinde, yaklaşan bir gelgit hissediyordu... iğrenç bir şeyin yükselişi. Güven, Malcom'un bu kadar cömertçe verebileceğı bir şey değildi.

Tepeye doğıru gelen atlıları gördüğü anda bütün homurdanmaları unutuldu.

Malcom babasının yanına koştu ve tek kelime etmeden Catriona'nın parşömenini ona uzattı.

Babası elindeki parşömeni çevirdi. "Bu ne?"

"Cat'ten," dedi Malcom, gözlerini devirip yaklaşan atlılara bakarak. "Bacanın çatının ortasına daha iyi yerleştirildiğini söylüyor."

"Öyle mi?" dedi babası ve parşömeni daha sonra ilgilenmek üzere kemerine tıktırdı, bakışları tekrar atlılara döndü. "Kız kardeşlerin nerede?" diye sordu.

Malcom da onların güvenliği konusunda endişeliydi. Yabancılar kolay kolay tahammülü yoktu. "Page kadınları dereye götürdü." Catriona Brodie hariç hepsi, diye eklemeye zahmet etmedi. Onun, içlerinden en çok banyoya ihtiyacı vardı, çünkü erkek gibi terliyordu.

"İyi."

Malcom, biniciler tepenin yarısına gelene kadar onun kim olduğunu anlamadı. Kurt başlı bir bayrak rüzgarda dalgalanırken, dönüp Catriona'ya baktı.

Yolun biraz ilerisinde, yolun bir virajına yakın bir yerde, küçük bir süvari birliğı dinlenmek için durdu. Broc Ceannfhionn, vagonun dizginlerini elinde tutarak, başka bir yol düşünmeyi düşündü.

Buradaki manzara boyunca birkaç taş yığını vardı, ancak bunların çoğı yedi yaşındaki bir çocuğun elleriyle yapılmamıştı. Bir köyün yanışını görmenin nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi anlıyordu... Yanmış et

kokusu ve dehşet dolu çığlıkların tüyler ürpertici nakaratı, çocukluk anılarını lekelemişti. Yine de bunların hiçbirisi çocuklarının acı çekmesini istediği Şeyler değildi. Belki de nereden geldiklerini bilmeleri gerekirdi?

Sevgili köpeği Merry'yi gömdüğü yerin hemen yakınında -tatlı dört ayaklı ruhuna sağlık- öldürülen akrabaları için bir anıt dikmiŐ ve her birinin adını, ölüm yılını da iŐaretleyerek taŐlara kazımıŐtı. Kemikleri fersahlarca uzaktaydı, ama bu, Broc'un terk ettiği bir hayata ve mirası kendi ölümüyle birlikte yok olacak bir halka adanmış özel anıtıydı... yoksa bir oğlu olurdu - ve Şimdi de olmuştu.

Bir güneş ışığı huzmesi gözüne çarptı ve bakışlarını geriye, süvari alayına doğru çevirip, yeni sütannesinin yanındaki arabalardan birinde oturan sarı saçlı oğluna dikti. Yiyecek stokları ve yığınla bez arasında çocuklar için zar zor yetecek kadar yer vardı ama hiçbirisi Şikayet etmemişti.

Griffin dokuz yaşındaydı. Maggie on. En büyüğü Suisan on iki yaşındaydı. Yedi yaşındaki Lara ise parlak kıızıl saçları ve insanın içini ısıtan yeşil gözleriyle, minik kızının tıpkısıydı.

Büyükbaba ve b y kannelerinin nasıl öldüğünü onlara hiç anlatmamıştı...  ocuklarının tek bildiği, Broc'un annesi, babası ve tüm akrabalarının talihsiz koŐullar altında öldüğü ve Broc'un hayatının çoğunu MacKinnon ailesiyle geçirmesinin nedeniydi. Onu yedi yaşında bir  ocuk olarak aralarına almışlardı; bu yüzden öldüğü güne kadar onlara minnettar kalacaktı. Sahip olduğu her Şey onlarındı; bu yüzden dağlık bir kırsal alanda altı tane iri arabayı sürüklemiş ve geniş bir dere boyunca sürüklerken kaybettikleri tekerleğin yerine yenisini yapmak için tam iki gün harcamıştı.

Broc'un edindiği tüm bilgilere göre, Chreagach Mhor harabe halindeydi. Bu yüzden, tüm kışı burada geçirmeyi, ev halkından mümkün olduğunca çoğunu yanlarında getirmeyi ve Broc'un en güvendiği adamlarını kalede garnizon olarak bırakmayı planlamışlardı.

Dunloppe'un savunması tamamen güvenliydi ve Şimdilik savaş halinde değillerdi.

Ebeveynlerinin mezarına yapacağı ziyaretin karmaŐıklıđını düşünürken, karısından tavsiye istemeyi düşündü. Yanında oturan karısı, öğleden sonra güneŐinin altında alev alev yanan bukleleriyle, tanıştığı günkü kadar güzeldi.

Elizabet, içgüdüsel olarak, Broc'un ona aşkını ilk itiraf ettiği höyüğün olduğu yöne doğru baktı. Bir an sonra bakıŐlarıyla buluŐtu, kolunu onun

omzuna doladı ve düşüncelerini tahmin ederek hafifçe sıktı. "Biraz düşün aşkım. Hâlâ paylaşma ihtiyacı hissedersen, eve dönerken uğrayabiliriz."

Broc, zorlukla geçen bir günü bile yeni atlatmış çocuklarını düşünerek başını salladı. MacKinnon'lardan bile daha şanslıydılar.

Elizabet, "Belki de onların nasıl öldüklerinden daha önemli olan, onların adına bırakacağın mirastır?" dedi.

Birlikte, arabalarda oturan minik yavrularına baktılar.

Kızı Suisan tam bir küçük hanımefendiye dönüşüyordu. Yolculuk boyunca tüm kardeşlerini meşgul etmiş, onlara uzun ve engebeli yol boyunca hikâyeler anlatıp oyunlar oynamıştı. Dört çocuk da o anda gayet mutluydu, bu da Broc'un yavruları için değil, Chreagach Mhor'un durumu için endişelenmesine neden oldu.

Toprak sahibini -Iain'i hep böyle hatırlayacaktı- böylesine zor durumda düşünmek ona çok acı veriyordu. Şimdi, on yıl sonra bile, kendi topraklarının toprak sahibi olduğunu tam olarak kavrayamıyordu. Ama yine de öyleydi. Başardığı her şeyle gurur duyuyordu -kelimenin tam anlamıyla kendi klanının tozundan yükselmişti- ve bunun için en çok Iain'e teşekkür etmeliydi.

Taş yığınının daha sonraya bırakarak dizginleri çekti ve yolda ilerlemeye başladı. Kuzeni Constance'ın (o, inatçı küçük bir kızdı) nasıl bir kadın olduğunu anlamasını istiyordu.

Yanındaki Elizabet ağır pelerinini omuzlarına çekip elbisesinden gevşek bir kumaşı çekti. "Bu yolculuğun ne kadar uzun olabileceğini unutmuşum."

Broc, yüzündeki yorgunluğu fark edince, çocukların bindiği arabaya doğru başını salladı. "Neden biraz dinlenmiyorsun? Yol boyunca bana eşlik etmene gerek yok."

"İyiyim," diye ısrar etti karısı. Ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim," dedi küstahça. "Neyse, en son ne zaman eyerde veya araba koltuğunda bu kadar uzun süre kaldın, sevgili kocam? Kral'ın konseyine katılmak dışında evimizden neredeyse hiç çıkmadın. Senin de benim gibi kışında yaralar olmalı."

Broc hafifçe kıkırdadı. "Bu Tanrı'nın gerçeği," dedi ve karısına hafifçe yüzünü buruşturup daha ciddi bir tavırla, "David'le yaptığım anlaşma olmasaydı seni asla terk edemezdim, biliyorsun. Yatağımı çok seviyorum, teşekkür ederim, lütfen. Sıcak bir zindanda tek bir nemli kış, bir ay boyunca tüm hayatı boyunca yetecek kadar rahatsızlık verir." dedi.

Bu iddianın ardından sessizliğe gömüldüler ve Broc, o kışın anısının karısını kendisinden bile daha fazla rahatsız ettiğini fark etti. Aslında, keşke hiç açmasaydım diye düşündü, çünkü o kış, hem kendisi hem de Lael dün Scoti için darağacına asılmaktan çok daha fazla uzaklaşmıştı.

Aslında, Elizabet'in ısrarla gelmesinden çok memnundu. MacKinnon'lar alabilecekleri tüm yardıma ihtiyaç duyuyorlardı, ama Broc ailesini uzun süre yalnız bırakmaktan hiç hoşlanmazdı. Tanrı isterse Dunloppe'u kaybedebilirdi, ama Broc hayatının aşkını veya birlikte dünyaya getirdikleri çocuklarını kaybetmeye asla dayanamazdı.

"Yakında oraya varacağız," demeye cesaret etti.

Elizabet'in cevap veren gülümsemesi, yorgunluğunu zar zor gizleyebiliyordu. "Kendini yorma, Broc Ceannfhionn." Gülümsedi, çünkü ilk tanıştıklarında ona verdiği ismi, sarışın Broc'u kullanmıştı. Karısı onu mütevazı tutuyordu; tıpkı Broc'un Chreagach Mhor'a vardığı gün Iain MacKinnon'ın ona verdiği ismin kendisi gibi.

"Her şey düzelecek, Broc Ceannfhionn," demişti Iain, Broc'a umut vererek.

Şimdi iyiliğin karşılığını verme sırası Broc'taydı.

Aidan dün Scoti, yeniden yapılanmaya katılmak üzere yirmiden fazla güçlü destekçiyle geldi. Iain, dün Scoti toprak sahibini selamlarken, her adam kendi atıyla ilgilendi.

Dağdaki vadisinden nadiren ayrılan Aidan gibi bir adamın yardım etmek için bu kadar uzağa geleceğini bilmek onu utandırdı. Müttefik olsalar da, komşu sayılmazlardı. Şimdi, Iain on yıl önce kurdukları kardeşliğin değerini her zamankinden daha fazla anlıyordu; bu kardeşliğe, başka bir adı olmayan dağ İskoçları olan dün Scoti'lerin de dahil olduğu yedi soylu klanın bağı, MacLeanlar, Montgomeries, Brodie'ler ve McNaught ve MacEanraig klanlarının sonuncusu da dahildi.

Jaime Steorling hariç hepsi yardım teklif etmeye gelmişti ve Jaime'nin, David'in bir başka konseyine daha çağrıldığı söyleniyordu. Diğer klanlar, bu konseylerin çoğundan muaf tutulmuştu, çünkü David, adamlarını ancak kaçınılmaz olduğunda görevlendiriyordu. Hepsinin yemin ettiği bu hassas yemini suistimal etmemesi gerektiğini biliyordu.

Iain, "Sanırım en son buraya kız kardeşinizin düğünü için gelmiştiniz," dedi.

Aslında Aidan bu durumu oldukça asil bir şekilde atlatmıştı, çünkü kız kardeşi, İskoçyalı David tarafından ailesinin bağrından koparılmıştı ve tek amacı, tıpkı kendi oğluna yapıldığı gibi, onu siyasi olarak İngiltere ile takas etmektir. Ancak Malcom'un aksine, Catriona esirlerinden kaçmış ve hemen kendine bir Brodie kocası bulmuştu.

Aidan koyu kaşlarını çatı, gözlerindeki ışıltı apaçık ortadaydı. "Evet, peki, beni içine düşürdüğü o kötü ruh halinden kurtulmam bu kadar uzun sürdü." Binici eldivenlerini çıkarıp beline yerleştirdi ve "Güney yönü asla en sevdiğim sürüş şekli olmadı," dedi.

Iain biraz espri yapmaktan kendini alamadı. "Kuzeyinizde ne cehennem var?"

Aidan'ın gülümsemesi gerildi. "Sadece Moray, ama tam da sevdiğim gibi."

Iain güldü ve Aidan'ın sırtına sertçe vurdu. "Hoş geldin dostum," dedi. "Hoş geldin. Yıllar geçse de seni gördüğüme hiç sevinmiyorum."

Her iki adam da bunun üzerine ayıldılar, çünkü çok uzun yıllar geçmişti ve ikisinin de yelelerinde artık biraz daha fazla gümüş vardı; çoğu attan biraz daha fazla.

Aidan, adamlarından ve getirdikleri malzemelerden bahsederken özür dilercesine, "Sana daha fazlasını getirirdim," dedi, "ama geri kalanı vadide gerekiyordu."

Karanlık zamanlar bizi bekliyordu, ama bunu söylemeye gerek yok. Aslında, ne kadar az konuşulursa, o kadar çok kurtulma umudu olabilirdi.

Havada savaş fısıltıları duyuluyordu. Herkesin anlattığına göre, İskoçyalı David ordularını ve müttefiklerini değerlendiriyordu. İngiltere Kralı Henry, topraklarını güvence altına almak için Normandiya'da savaşıyordu ve kızının isyanlarının sağlığını olumsuz etkilediği söyleniyordu.

"Bize sağladığınız her şey için sonsuza dek minnettarız," dedi Iain. "Bu cömert bir teklif, hiç de az değil."

"Peki eşiniz nasıl?"

"Page çok iyi. Peki ya Lili?"

Aidan gülümsedi. "Yepyeni bir bebeğimiz var. Bu yüzden gelmedi."

Kale, koşuşturan insanlarla doluydu. Erkekler salonda masaları hazırlıyor, kadınlar ise bu kadar çok aç boğazı doyuracak kadar yiyecek bulmak için çabalıyorlardı. Page'i iyi tanıyan Iain, endişeleri arasına halkı

doymayı da eklememişti. Karısı, bir taş yığınınan nefis bir çorba yapabilirdi.

Salonun arka tarafında, Iain'in önderliğinde merdivenleri çıktılar. Ayak sesleri arkalarında yankılanıyordu.

"Henry'nin adamlarını Fransa'ya çağırdığını duydum."

Aidan, duyuruyu havada bıraktı ve Iain'i olası tüm sebepleri düşünmeye bıraktı; sanki zaten yeterince endişelenecek şeyi yokmuş gibi. Yine de, haber onları bir şekilde etkilemeseydi Aidan'ın bundan bahsetmeyeceğinin farkındaydı.

"Nedenini biliyor musun?" diye sordu Iain, Aidan'a merakla bakarak.

Aidan başını iki yana salladı, ama kaşlarını çattı. "Jaime Steorling, David'le görüşmek için Edinburgh'a gitti. Kardeşimi ve Cameron'ı da yanında götürdü. Sanırım onlara yeni oluşturduğu muhafızlarıyla birlikte bir pozisyon teklif etmeyi planlıyor." Iain, "O, yani Kral David," diye tahmin yürüttü. "Henry'ye gelince, senin tahminin de benimki kadar iyi."

Haberden hoşnut olmayan Iain çenesini sıktı. "Sanırım bu, yeğenimin arkadaşlığından yakın zamanda mahrum kalacağımız anlamına geliyor."

Cameron, Broc Ceannfhionn'a hizmet etmek için yıllar önce onları terk etmiş ve on yılda bir geri dönmüştü. Onun yokluğunda, kız kardeşi Constance bir kadına dönüşmüştü; hem de bir nevi yabancı. On dört yaşındaki Iain, karnında bir bebekle ve kendisine bakacak bir kocası olmadan yanına geleceğı günü çok korkuyordu. Tanrıya şükür, şimdiye kadar dizlerini kapalı tutabilmişti.

"Zaman gösterecek," diye kabul etti Aidan. "Ama bir terslik var. Henry'nin baronları da beklenmedik bir şekilde çağırdı ve David'in konseyinin bununla bir ilgisi olabilir de olmayabilir de. Moray Krallığı'nda da bir sorun yaşadığını duydum."

Moray Krallığı, Gaellerin son sığınağıydı. Eskiden, birçok kabile kralı gibi, Moray reisleri de kendilerine kral anlamına gelen Ri unvanını takmışlardı. Bu, tüm klanları birleştirmeyi uman Davut gibi kişiler için bir tür sorun teşkil ediyordu.

Kendisine Ri unvanını veren son kişi Kral Macbeth'ti ve Macbeth'in halefi Óengus, kendisine yalnızca büyük vekil anlamına gelen mormaer unvanını vermişti. Ancak beş yıl önce David, Mormaerliği yıkarak Moray Krallığı'nı Henry'nin Flaman kontlarından birkaçına verdi ve Óengus'un oğullarını doğuştan haklarından mahrum bıraktı.

Bazıları, Henry'nin Fransa'da meşgul olması nedeniyle Óengus'un oğullarının Mormaerdom'u yeniden kurmayı planladıklarını iddia ettiler.

Aidan, "Eğer ortada daha büyük bir mesele varsa, örneğin Henry Flaman kontlarıyla ittifaklarını değiştirdiyse, bunun Moray veya Scotia için ne anlama geldiğini tahmin edemem." dedi.

"Öyleyse belki de David bu yeni muhafızı de Moray'ı güçlendirmek için göndermeyi düşünüyor?" De Moray, Henry'nin Flaman kontları anlamına geliyordu; Moray soyunu doğrudan iddia edemeyeceklerdi ve bu yüzden kendilerine Moray değil, de Moray adını vermişlerdi.

"Benim tahminim bu."

Aidan dün Scoti'nin Pecht soyunun sonuncusunu temsil etmesi gibi, Óengus'un oğulları da Mormaerlik'in sonuncusuydu. Kabileleri David için bir tehditti; Scotia'lı David ne iddia ederse etsin ve Iain, Aidan'ın kardeşinin böyle bir karmaşaya bulaşmasından memnun olmayacağını biliyordu. David'in Aidan'ın kabilesiyle ittifak kurmaktan kazanabileceği bir şey olmasına rağmen, Keane için kötü bir haber olacaktı. Bu, kelimenin tam anlamıyla bir kurdu aslanın inine göndermekle eşdeğerdi, çünkü Óengus'un oğulları onu sadece bir rakip olarak değil, aynı zamanda David'in kampından bir düşman olarak da görecekti ve de Moray kontları, Aidan'ın dün Scoti kabilesi hiçbir zaman krallık iddiasında bulunmamış olmasına rağmen, onu şüphesiz bir joker olarak görecekti.

Buna, Henry'nin kızının isyancıları açıkça desteklediği Normandiya'daki çatışmalar da eklendiğinde, bundan pek de iyi bir sonuç elde edilemedi.

"Peki ya kardeşin?" diye sordu Iain.

Aidan, kule merdivenlerini çıkarken sessizliğe gömüldü. "Hiçbiri hoşuma gitmiyor," diye itiraf etti. "Ama benim alanıma girmediği sürece karışmayacağım. Keane, kendi kafasına göre hareket eden bir mon."

Iain'in siyasetten tamamen uzak durmasının sebebi buydu. Bu durum ona büyük bir rahatsızlık veriyordu. Tanrıya şükür, kendi soyu MacAlpin köklerinden çok uzaktı. Artık Davut'un saltanatına bir tehdit olarak görülemezdi; en azından doğrudan.

"Haber için teşekkür ederim," dedi Iain. "Ben de Cameron'ı kendi haline bırakacağım. Ama sen ve adamların, üçer üçer sıgsak bile, bu gece benim çatımın altında uyuyacaksınız."

Aidan sırtıttı, dişleri kör edici bir beyazlıktaydı. "Böyle gecelerde yalnız kalmaktansa üç adamla yatmak daha iyi, değil mi? Korkma,

kayaların üzerinde uyuyup koyunlarıma göz kulak olabiliyorsam, her yerde uyuyabilirim, eski dostum."

Iain kıkırdadı. "Ben de birkaç gece geçirdim. Lanet olası koyunlar, tıpkı çobanlar gibi, bütün gece sızlanıp duruyor."

Aidan'ın kahkahası havlama gibi çıktı. "Evet, ama adamlarımın ellerine geçen her şey için şikayet ettiğini asla duymayacaksın. Sana daha fazla acı getirmeye gelmedik."

Iain, Aidan'ın sırtına tekrar vurdu. "Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Hadi gel," dedi. "Eşyalarını nereye yerleştireceğini göstereyim."

Dún Scoti şefini güneşe götürdü; orada zeminde birkaç palet vardı. "Adamlarını burada yatırabilirsin."

Sonra Aidan'ı bir kule odasına götürdü; yıllar önce kendisi için kullandığı odaya. İlk karısının ölümünden sonra bir süre odayı kilitli tutmuş, pencereleri tahtalarla kapatmıştı ama o ağır anılar çoktan gitmişti. Mairi'nin hayaleti artık burada dolaşmıyordu; aslında Iain hayaletlere inanmazdı.

Aidan, neredeyse hiç eşyası olmayan odayı incelerken, "Bu, umduğumdan daha büyük bir nezaket," dedi ve Iain, dún Scoti şefinin tanıdığı en mütevazı adam olduğunu ilk kez fark etti.

"Brodie'lere bir haberci gönderebilirseniz," diye devam etti Aidan, ama daha ağzından lafı çıkaramadan Catriona Brodie kapıda belirdi. Iain, kız kardeşine bir haberci isteyeceğini fark etti, ama Catriona günlerdir buradaydı ve Brodie adamlarının yanında yardım ediyordu.

"Aidan!"

Aidan, kız kardeşinin sesini duyunca yüzündeki gülümseme daha da gerçek bir hal alarak arkasına döndü. Kollarını iki yana açıp onu kucaklamaya çağırdı ve kız, küçük bir kız gibi odanın öbür ucuna doğru uçarak kardeşinin kollarına atladı.

Arkasından Iain'in kızı Liana geliyordu. On yaşında, tıpkı annesi gibiydi. "Baba!" dedi heyecanla. "Daha fazla araba geldi! Annem sana Dunloppe'un sancağını taşıdıklarını söylememi istiyor!"

MacKinnon'un dudaklarında dún Scoti'ninkine benzeyen bir gülümseme belirdi, çünkü bu artık onun en eski ve en sevgili dostu Broc Ceannfhionn'du.

BÖLÜM 2

Kış gündönümünden önceki arife, en uzun gecenin ve en kısa gündüzün yaşandığı, günlerin karanlığa gömüldüğü, gecelerin soğuyup uzadığı zamandı.

Bu geceki şenlik ateşi, tıpkı önceki geceki gibi, her Cadılar Bayramı gecesi kış karlarını müjdelemek için yeniden doğan, mavi yüzlü kış anası Cailleach Bhuer'e bir övgüydü. Dişbudak ağacından yapılmış esasının her vuruşunda yeri donduran oydu, ama aynı zamanda insanların diyarlarını koruyan, onları kış rüzgarlarından koruyan da oydu. Yeniden inşa tamamlanana kadar kış karlarını savuşturmaya devam edeceği umuduyla onu onurlandırıyorlardı. Kulübelerin artık temelleri atılmıştı, ama hâlâ kat etmeleri gereken uzun bir yol vardı.

Iain çukuru inceleyerek kendi belirlediği kriterlere uygun olarak inşa edildiğinden emin oldu. Etrafı iri kayalarla çevrili, çok iyi bir çukur olduğuna karar verdi. Çevredeki otların çoğu zaten kömürleşmişti. Yine de, yangın riskini azaltmak için bir taş atımı mesafedeki tüm molozlar temizlenmişti. Son olaylara rağmen, akrabaları gecenin ateşinde teselli bulurlardı, çünkü kışın en karanlık kalbinde bile, gecenin en karanlık rahminden ışığın yeniden doğacağını keskin bir hatırlatıcısıydı.

Hava giderek serinlese ve palto ve battaniye sıkıntısı yaşansa da, bolca kucaklaşma, ardından gülümsemeler ve kahkahalar duyuldu. Toplantının amacı kutlama sebebi olmasa da, içten bir buluşmaydı.

Zaten bu kadar çok insan katılmışken, Iain MacLean'lara ve Montgomerie'lere haber gönderip katılmalarını istemeyi düşünmüştü, ancak bir adamı yemeğe davet edip sonra da kendi yiyeceklerini getirmesini istemek pek uygun olmazdı. Neyse ki, bu düşünce yersizdi çünkü Gavin Mac Brodie, kilerini bir kez daha yağmalamak ve kardeşlerini geri almak için sıvıştı.

Bu akşama kadar, ortalıkta olmayan iki Brodie başka şeylerle meşguldü: Leith altıncı çocuğunun doğumuyla -evet, altıncı- ve Colin de ambar çatısını onarmakla meşguldü. Colin, önceki bir baskından sonra tavanda bir sızıntı keşfetmiş ve bu sızıntı, birkaç çuval tahılı ıslatıp çürütmüştü. İş tamamlandıktan sonra, kız kardeşinin klanını toplamak için karısını göndermiş ve Brodie'ler ile Montgomerie'ler birlikte, erzakla dolu bir sürü kıçla gelmişlerdi.

Bir zamanlar şiddetli çekişmelerin ortasında yaşamış klan üyeleri için, komşuların bitmek bilmeyen cömertliği gözlerine biraz yaş getirdi. Tüm misafirlerini coşkuyla sırtlarına vurarak ve coşkulu kucaklamalarla karşılarken sesi duygu yüklüydü. Selamlaşmalar bitince, çukura bir domuz koyup, bir kralın ziyafetini gölgede bırakacak yiyeceklerle dolu bir sofrta kurdular. Domuzun pişmesini beklerken, dört klanın üyeleri de hararetli bir şenlik ateşinin önünde toplandılar.

Iain, misafirlerini kalbinde gerçek bir sevgiyle izliyordu. En son bu kadar çok insanı bir arada bir araya getirdikleri zaman, Dunloppe'u yerden kaldırmak için bir araya gelmişlerdi; sadakati karşılığında David of Scotia'nın Broc Ceannfhionn'a bir hediyesiydi bu.

Catrìona'nın dizinin morarttığı Auld Angus, kamışıyla hüznünlü bir ses çıkardı. Ama çocuklar kahkahalarla bir o yana bir bu yana koşuşturuyor, kahkahalar dudaklarına değiyordu.

Uzaktan birkaç çekicin sesi duyuluyordu, teneke gibi çıkan ses Angus'un şarkısına garip bir şekilde eşlik ediyordu.

Dördüncü, belki de beşinci kez -kim sayıyordu acaba?- Iain arkadaşına sarıldı. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsin."

Broc da ona sarıldı, sarılmaya devam etmekten utanmıyordu. "Ah, dostum, seni kendi başına bırakacağımızı mı sandın? Hayır dostum, benim olan her şey senin olsun," dedi.

Iain, gözlerinin umutsuzca nemli kalacağından korkuyordu. Broc'un onu neredeyse sakat bıraktığı o kocaman kucaklamadan kurtulurken güçlkle yutkundu.

"Aman Tanrım, besleyecek bu kadar çok çocuğun varken verecek bir şeyin kalması ne kadar da şaşırtıcı," diye şaka yaptı Iain. "Ayrıldığından beri çok meşgulsün!"

Broc iri kollarını kavuşturup ona göz kırptı. "Kıskanıyor olmalısın?" diye önerdi.

"Hayır, ama sen kesinlikle azgın bir piçsin."

Broc kıkırdadı, bakışları çukurun karşı tarafında duran ve güzel kız kardeşi Cat ile uzun uzun konuşan Aidan dún Scoti'ye kaydı. "Majestelerini vadiden çekip çıkardığınızı görüyorum. Nasıl başardınız?"

"Kendi isteğiyle geldi, Broc. Biliyorsun, asla sormam."

"Evet, geldiğimden beri bir kez bile göz göze gelmedi - kız kardeşi Lael kocasından yeterince memnun olmasına rağmen. O aptalın, Lael'i tehlikeye attığım için beni asla affeteceğine inanmıyorum."

Iain kollarını kavuşturdu. "Zamanla affettirecek. Aidan iyi bir adam, Broc. Aslında, öz kız kardeşimi riske atsan, birlikte geçirdiğimiz uzun yıllara rağmen, seni affetmekte zorlanabilirdim."

Broc, istemeden de olsa Lael dún Scoti ve Jaime Steorling'in evlenmesinin sebebiydi. Broc, Lael dún Scoti'yi, doğduğu yer olan Keppenach uğruna mücadelesine katılmaya davet etmeseydi, kendilerini asla Kral Davut'un insafına kalmış bulmazlardı. Broc, isteksizce de olsa başını salladı.

"Şöyle bak. Seni henüz boğmadı, bu yüzden bence bu bir ilerleme ve ikiniz de yumuşak kışkırlarınızı aynı güzel ateşin etrafında ısıtıyorsunuz."

Broc alçak sesle homurdandı. "Bunun ne kadar ilerleme olduğunu bilmiyorum. Gittin ve gördüğüm en büyük lanet olası ateşi yaktın. Adam bütün gece kışkırı ısıtsa bile beni bir kez bile göremeyebilir."

Page kalabalığın arasından sıyrılıp, uzun, ince ellerini lekeli ve kirli eteklerinde gezdirirken Iain kahkahalarla güldü. "Broc Ceannfhionn!" diye bağırdı. "Hoş geldin! Hoş geldin! Seni gördüğüme çok sevindim."

Broc hemen kollarını açtı. "Ah, kızım, biraz kaba bir konuşma mı duyuyorum? Sonunda mı?"

Page güldü. "Sanırım bunca zamandan sonra öyle." Broc'a uzun zamandır ertelediği sarılmayı uzatırken yanakları pembeleşti.

Broc eski sevgilisini nazikçe kucakladı.

"Çok hoş geldin," dedi Page tekrar. "Yine de pirelerin olmadan geldiğini umuyorum," diye takıldı.

"Ah, hanımefendi, bunu asla yaşamama izin vermeyecek misiniz?"

"Asla!" diye küfretti Page gülerek. "Ama söz veriyorum, bunu çocuklarınıza asla söylemeyeceğim."

Üçü de Page'in Chreagach Mhor'a vardığında yaptığı ilk işi hatırlayıp güldüler. Broc ve arkadaşlarını ısırgan pirelerle dolu bulan Page, Broc ve köpeği de dahil olmak üzere hepsini yıkamaya koyuldu - zavallı hayvana Allah rahmet eylesin.

"Elizabeth nerede?" diye sordu Page.

"Küçükleri biraz daha sıcak giydiriyorum," dedi Broc. "Yakında aşağı inecek. Seni görmek için can atıyor."

"Onu nasıl göreceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti Page. "Çok uzun zaman oldu." Etrafına bakınıp kalabalığı süzdü. "Burada o kadar çok insan var ki! Henüz hiç selamlamadım."

Iain karısına gülümsedi ve bir tutam saçını arkasına doğru uzattı. "Çok daha kötü şikayetler var canım."

"Evet, var," diye onayladı Page, Broc'a bakarak. "Çocukların o kadar büyüdüğünden eminim ki onları neredeyse tanıyamayacağım!"

"Yabani otlar gibi," diye itiraf etti Broc. "Yine de şuradaki o çıtır çocuk kadar değil." Bakışları ateşin başında gülen sıska genç grubuna kaydı; biri hariç hepsi.

Malcom MacKinnon, Constance ve Aidan'ın oğlu Kellen'in yanında durmuş, birbirlerini yeniden tanıyorlardı. Ama bir kenarda duran Malcom, kendi düşüncelerine dalmış, dalgın dalgın düşünürken, Constance yeni gelen genç misafirlerine gözlerini dikmişti.

Annesinin rengine saçları ve yeni sürülmüş toprak kadar koyu gözleriyle Kellen dün Scoti, kendi başına bir adam olmanın eşiğindeydi.

Üçü de sessizliğe bürünüp genç sürüsünü izlerken, Iain yorgun bir iç çekti. "Artık ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum," dedi.

Page, Broc'tan uzaklaşıp kocasının kucasına atıldı. "Bir yolunu bulacağız," dedi yumuşak bir sesle.

"Oldukça iyi görünüyor," diye önerdi Broc. "Onu ne rahatsız ediyor?"

MacKinnon'ın gözleri oğlundan hiç ayrılmadı. Endişe çizgileri alnında belirdi. MacKinnon klanının bir sonraki lideri olan Malcom, öfke ve korkuyla doluydu.

"Eski bir yara diyelim."

Şenlik ateşi sabahın erken saatlerine doğru sönerken, çekiç sesleri devam ediyordu. Malcom MacKinnon arkadaşlarından uzakta durmuş, sönmekte olan alevlere bakıyordu.

Hayatı boyunca kaç tane şenlik ateşi yakmışlardı? İki bin mi? Belki üç?

Alevleri kontrol altına almakta hiçbir zaman başarısız olmamışlardı. Bir yıl hava o kadar kuraktı ki bağlardaki ekinler kurumuştu, ancak yangın evlerini bir kez bile tehdit etmemişti. Bir kez bile erzaklarını veya ürünlerini yok etmemişti. Akrabaları bir kez bile bu kadar dikkatsiz olmamıştı. On yedi yıllık ömrü boyunca hatırlayabildiği ilk orman yangını buydu.

Herkes gülüp arkadaşlarının arkadaşlığını kutlarken, Malcom kendini yalnız hissetmekten kendini alamadı. En azından endişelerinde yalnız görünüyordu.

Böyle bir iğrençlikten kime ne fayda gelir?

Hayatının büyük bir bölümünde tehlikeyi sezme eğilimi vardı; belki de aslında çocukken başına gelenlerden dolayı. (Kendi amcası onu yatağından kaçırıp İngilizlere takas etmişti.) Ama ebe Glenna, Malcom'un tıpkı büyükannesi gibi bir bilince sahip olduğunu söylerdi. Bunu şimdi kemiklerinin derinliklerinde hissediyordu...

Bakışları bir yüzden diğerine kaydı, çoğu tanıdıktı, neden bu kadar huzursuz hissettiğini anlamaya çalışıyordu.

Kocasına kendinden daha çok hayran olan Catriona Brodie vardı; kocası da ona aynı şekilde davranıyordu. İzlemesi utanç vericiydi. İkisi hâlâ birbirlerine sokulmuş, lokma lokma yemek yiyorlardı.

Ve sonra Piers de Montgomerie vardı; şişmanlıyor ve mutlu oluyordu - en azından artık o kadar formda değildi, kolları bacaklarından daha geniş görünüyordu. Hayır. Ama bir sürü çocuğun peşinden koşarken hayatından yeterince memnun görünüyordu. Malcom ise, o çocukları kaybedecek bir şey olarak görüyordu; kötülerini ihanete sürükleyecek birer yem.

Ve işte Broc... artık kendi mülküne sahipti. Malcom'un babasına ihanet edeceğinden şüphe ettiği bir adam varsa, o da Broc Ceannfhionn'du. Adam cömertçe tahılının yarısını ve sahip olduğu kullanılmamış kumaşların son zerresini yanında getirmişti; ayrıca, herkese yeni kıyafetler dikeceğine söz veren görev bilincine sahip karısı da yanındaydı.

Eski ve yeni dostlar, şenlik ateşinin etrafında toplanmış, çocuklarının çılgınlıklarını paylaşıyor, geçen yılın mahsulleriyle ilgili detayları karşılaştırıyor ve kendi haline bırakılmış bir kızın talihsiz durumlarını uzun uzun tartışıyorlardı. Bu son konuşma, şüphesiz Malcom'un kuzeni Constance hakkındaydı; bu arada, dün Scoti'nin siyah saçlı oğluna vurulmuş gibi görünüyordu.

Elbette, Malcom'ın büyükbabası yine ortalıkta yoktu. Yaşlı Adam Maclean'ın ölüm döşeginde olduğu söylentisi dolaşıyor ve bu doğru olmalıydı, çünkü Leith Mac Brodie, teyzesi Alison olmadan gelmişti; teyzesi muhtemelen babasının yatağının başında nöbet tutuyor olmalıydı. Malcom, kendini Alison'ın yerine koymaktan, ölmekte olan babasının başında nöbet tutmaktan hoşlanmazdı, ama o gün mutlaka gelecekti.

O da o günün gelmesini istemiyordu ama canı çok sıkılmıştı, hayatında tek amacı gölgelerde tehlike aramaktı.

Annesinin babasını düşündü; ocağını ve evini yabancılara nadiren açan bir adamdı. Gerçekten böyle mi bitmek istiyordu?

Cevap hayırdı, ama kendisine bahşedilmiş bu bilme duygusunu görmezden gelemezdi. Belki de akrabaları onu sadece kurt diye bağırarak bir çocuk sanıyordu, ama çoğu zaman endişelenmek için haklı sebepleri vardı.

Bir keresinde babasına, Ağlayan'ın yanık başında ağladığını ve kanlı bir tuniği yıkadığını gördüğünü söylemişti. Halkın dediğine göre, o sadece biri ölmek üzereyken ortaya çıkıyormuş. Ve o günün ilerleyen saatlerinde Kermichil bir dilek kemiğine takılıp boğularak ölmüş.

Ve bir de Sassenach'ı ahırlarında, çatı katında saklanırken görmüştü. Ama Malcom o zamanlar gençti -sekiz yaşından büyük değildi- ve babasına haber vermek için kaçmıştı. Ne yazık ki adamı asla bulamadılar, ama belki de o gün dikkatli olması bir saldırıyı önlemişti. Genç olmasına rağmen adamı korkutup kaçırmış olamaz mıydı?

Bu akşam gökyüzü karanlıktı, kasvetli bir yeni ay vardı ama gece tamamen açık görünüyordu; kar izi bile yoktu. Angus'un kamışı çoktan susmuştu. Ve akrabalar yıldızların altında battaniyelerine sarındıkça kahkahalar yavaş yavaş azaldı.

Karanlık artık neredeyse aşılmaz hale gelmişti ama Malcom hâlâ birkaç inatçı akrabasının tırnaklarına vurarak ses çıkardığını duyabiliyordu.

Ateşin parıltısının dışında, kimsenin onu açıkça göremeyeceği, nöbetini daha iyi sürdürebileceği şişman bir kütüğe yaslandı ve kuzenine endişeli bir bakış attı.

Constance ise, adamın orada olduğunu, onu izlediğini, başını belaya sokmamasını sağladığını fark etmemişti bile. Neyse ki, sevimli genç kuzeni artık soyunmaya pek de meyilli değildi. Yine de Malcom, Kellen dün Scoti ile flört ederken yanından ayrılmadı ve onu izlemeye devam etti.

Kendisinden ancak iki yaş küçük olan Kellen, yine de klanları için bir yabancıydı. Babasının kim olduğu önemli değildi. Malcom'un düşünce tarzına göre herkes şüpheliydi.

"Bana Dubhtolargg hakkında daha fazla şey anlat," diye fısıldadığını duydu Constance ve Kellen ona doğru yaklaştı.

Malcom, dün Scoti gencinin hayali bir manzarada elini sallayıp bir kızın hoşuna gidecek şekilde süslemesini izlerken kaşlarını çatı. "Vadilerimiz dağlarla çevrili ve neredeyse saçların kadar güzel üvez ağaçlarıyla çevrili."

Malcom gözlerini devirdi ve gülmemeye çalıştı.

"Babamın evi bir gölün kıyısındadır."

"Suda mı?" diye sordu Constance dehşet içinde.

"Kazıklar üzerinde. Buna crannóg denir," diye aydınlandı delikanlı.

"Hiç ıslanmıyor musun? Peki ya fırtına çıktığında? Su hiç yataklarına kadar yükselmiyor mu?"

"Asla," dedi. "Atalarım uzun yıllardır böyle yaşıyor."

"Ne manzara! Bir gün bunu görmeyi çok isterim."

"Belki de öyle yaparsın?" Kellen elini Malcom'un dizine koydu ve Malcom yüksek sesle boğazını temizledi. Kellen onu hemen fark edip irkildi ve geri çekildi. Constance etrafına bakmaya hiç zahmet etmedi ve Malcom kollarını kavuşturdu.

"Peki ya akrabaların?" diye sordu, tamamen büyülenmiş bir şekilde. "Hepsi aynı çatı altında mı uyuyor? Crannóg'un ne kadar da büyük olmalı!"

Malcom bir kez daha gözlerini devirdi, Kellen'in bunu bir erkek gururu olarak algılayacağından oldukça emindi; ancak sadece kendi crannóg'unu tartıştıkları sürece Malcom'un umurunda bile değildi.

"Hayır," dedi Kellen, tek koluna yaslanarak. "Bizim de sizin gibi bir köyümüz var."

Constance titredi, kollarını ovuşturdu.

"Yaşlı mısın kızım?"

"Birazcık," dedi kuzeni yumuşak bir sesle, güzel, uzun kirpiklerini kırıştırarak. Ah, ama o çekici bakışların ne kadar tehlikeli olabileceğinden haberi yoktu...

Kellen, Malcom'a temkinli bir bakış attı ve Malcom hafifçe gülümsedi. Yakınlarda kaldığı sürece uslu duracaklardı, bu yüzden bir süre orada kalıp başını arkaya yaslayıp yıldızlara baktı, gözlerini biraz dinlendirdi ve kulaklarının dinlemesine izin verdi.

Ama ne kadar yorgun olduğunun farkında değildi. Gözlerini sadece bir anlığına kapatmayı düşünmüştü. Aniden derin bir uykuya daldı...

BÖLÜM 3

22 Aralık 1135

Şafak dumanlı bir manzaranın üzerinde söküyordu.

Bir önceki akşam harlı harlı yanan ateş artık küle dönmüş, geriye sadece yanan kömürlerden oluşan bir yatak kalmıştı.

Malcom irkilerek uyandı.

Uyuyakaldığının farkına varmasının hemen ardından, uyanan ilk kişinin kendisi olduğu da fark edildi. İlki onu hiç memnun etmemişti. İkincisi ise içini rahatlatmış, çünkü görebildiği kadarıyla her şey ve herkes hâlâ tek parça halindeydi.

Yer uyuyan yaratıklarla kaplıydı. Ayakları birbirine dolanmış, kolları ve bacakları çarpık, başları yapraklarla kaplı tartanların üstünde ve altındaydı. Tam bir uyuyan insan deniziydi burası; hepsi de yarı yanmış çimenlerin üzerinde uyumaktan soğuk ve kirli yüzlerinden kiraz kırmızısı burunlar taşıyordu.

Constance'ı görmemişti ve yatağına gitmiş olmasını umuyordu. İyi kız, diye düşündü ve öyle olması için küçük bir dua etti.

Gözlerini ovuşturarak sendeleyerek ayağa kalktı ve sabahın pusunun dumandan çok sis olduğunu fark etti. Yükselen güneş bile onu yakıp kavuruyor, manzarayı aydınlatıyordu. Esneyerek gerindi, Constance'ı aramaya niyetlendi ve olduğu yerde donakaldı.

Mümkün olmadı.

Gözlerini ovuşturdu ve tekrar baktı.

Hayır, mümkün değildi.

Ama öyleydi.

Etrafları yarıda kalmış evlerle değil, çatıları sazla kaplı, tamamlanmış kulübelerle çevriliydi. Bir an, bir perinin onu kaldırıp başka bir yere götürdüğünü düşündü...

Şok içinde suskun kalan Malcom, ayaklarının dibinde sere serpe yatan Angus'un üzerinden atladı; Angus hâlâ bir eliyle matarasının ağzını tutuyordu. Ağzı açık bir şekilde, sessizce en yakın kulübeye doğru ilerledi; rüya gördüğünden ve kulübenin her an yok olacağından oldukça emindi. "Bu sadece bir rüya," dedi kendi kendine.

"Bu ne?" diye mırıldandı Angus, yarı uykulu bir şekilde. Uisge matarasını ağzına götürmek yerine, ağzını mataraya götürdü ve gözleri yarı

kapalı bir şekilde içmeye çalıştı.

Malcom cevap vermedi. Uyuyan akrabalarının üzerinden atlayarak bir ayağını diğerinin önüne koydu, kulübeye varana kadar ellerini yeni ahşaba dayadı.

Sağlamdı, ama birkaç inatçı adamın, birkaç gün önce başladıkları işi, ellerinde çekiçlerle bu kadar çabuk bitirmeleri mümkün değildi. Dün gece, güneş battıktan sonra, bu evlerin çoğu hâlâ tamamlanmamıştı.

"Ne oluyor yahu?" diye sorduğunu duydu Angus'un.

Ve sonra başka bir akraba sordu, "Bu gördüğüm şey nedir?"

"Evler... Bakın, hepsi kendi kendine inşa edilmiş!"

"Bak! Bak!"

"Bu Cailleach'tan bir hediye!"

"İmkansız!" diye haykıran başka bir adamı duydu, ama Malcom büyülenmiş bir şekilde yeni inşa edilmiş kulübeyi inceliyordu.

Evet, bu imkansızdı.

Yaşlı bir kadının esasını sallayarak bütün bu kulübeleri inşa ettiğine mi inandırmak istiyorlardı?

Glenna bunun doğru olduğuna yemin edebilirdi.

Keşiften duyduğu mutluluk, tüm bu kulübelerin büyük bir yardım olmadan inşa edilemeyeceği gerçeğiyle tamamen söndü. Her misafir uisge'sini ve birasını bir kenara koyup Malcom horlarken bütün gece çalışmadığı sürece, bunun gerçekleşmesinin hiçbir yolu yoktu.

Sis ve duman yerini güneşe bırakırken ufka bakmak için döndü ve sıra sıra tamamlanmış evler buldu. Bu keşif karşısında şaşkına dönen kuzeni, hemen unutuldu. Malcom, babasını uyarmak için kaleye doğru koştu.

Chreagach Mhor'un büyük salonu, duruşmalar sırasında bile böyle bir izleyici kitlesine hiç tanık olmamıştı. Kürsüsünün başında oturan Iain MacKinnon, etrafını saran yüzleri dikkatle inceledi. Kelimenin tam anlamıyla tanıdığı herkes, komşu klanların toprak sahipleri ve aileleriyle birlikte bugün buradaydı. Salona sığmayan bazıları da salondan dinliyordu. Oğlu, kürsü basamaklarına oturmuş, şüpheyle genellikle nazik yüz hatlarını sertleştiriyordu.

Iain sorusunu doğrudan ilk çocuğuna yöneltti. "Kimsenin yangını çıkardığına dair bir kanıt yok oğlum. Eğer varsa, neden köyü yakıp sonra biz uyurken evlerimizi yeniden inşa etmek için bir araya gelsinler ki? Hiç mantıklı değil Mal."

Malcom başını hafifçe salladı, sanki o da böyle bir hareketin ardındaki sebepleri anlayamıyormuş gibi. "Bilmiyorum baba. Tek bildiğim, kemiklerimde bir his olduğu."

Angus, "Bu sabah benim de içimde bir his vardı," diye espri yaptı.

Salonda kahkahalar koptu.

Iain yaşlı adama yatıştırıcı bir bakış attı ve Auld Angus mahcup görünmek için sağduyulu davrandı. "Özür dilerim evlat," dedi ve Malcom'a pişman bir bakış attı.

Malcom, yaşlı adamın özürünü duymazdan gelerek çenesini sıkı. "Beni hafife alıyorsun," diye yakındı. "Ben asla yalan söylemedim, baba."

Bu çok doğruydu.

Oğlu, etrafta koşturup duran, dinleyen herkese "Gökler düşüyor" diye bağırın türden biri değildi. Ama Iain, oğlunun neredeyse hiç tanımadığı herkese güvenmediğini de fark etmişti. Bu kadar çok misafirin arasında nasıl rahatlayacağını bilmiyordu. Gölgede hain arıyor, her köşede boş yere ihanet arıyordu. Bu gerçek, yaşlandıkça daha da kötüleşmişti. Yaşlı yarasa Glenna, Malcom'un görme yeteneğine sahip olduğu iddiasıyla onu sadece cesaretlendirmişti; katlandığı tüm zorlukların Tanrılar tarafından bir mükafatı olarak.

Broc, Malcom'ın omzuna elini koymak için öne çıktı. Bunun için merdivenleri tırmanmasına gerek yoktu, çünkü Broc'un boyuyla, çocuk sadece dönse bile Malcom'ın yüzüne kolayca bakabilirdi. "Babanız sizi hiç hafife almadı, Mal."

Malcom, Broc'un elini silkerek uzaklaştırdı. "Ne biliyorsun?" dedi Broc'a bakmadan.

"Malcom!"

Iain'in sesini yükseltmesi pek sık rastlanan bir durum değildi. Salondakilerin irkildiği belliydi, bazıları boyunlarını iyice omuzlarına çekmişti.

Broc acı içinde geri çekilip yoldan çekildi.

Iain ilk doğan çocuğuna sert sert baktı. "Büyüklerinle böyle konuşamazsın. Anlatabildim mi evlat?"

Malcom başını hafifçe salladı. Yine de, "Özür dilerim baba," dedi ve omzunun üzerinden Broc'a kısa bir bakış attı.

"Alınan bir şey yok," diye itiraf etti Broc.

Malcom, acı dolu bir ifadeyle babasına tekrar döndü. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyorum baba. Kemiklerimde hissediyorum. Bilmiyor musun?"

Iain, gerçekleri tartarak uğursuz bir şekilde iç çekti. Bildiği şey şuydu: Köy birkaç gün önce yanmıştı. Henüz bir sebep bulunamamıştı. Tam da yanlış noktadan çıkan rastgele bir yangın gibi görünüyordu. Gerçi, özellikle planlanmış olsa bile, evlerinin aniden ve hemen tamamlanmasıyla mantıklı bir bağlantısı olamazdı.

"Hiç kimse bir şey gördü mü?" diye sordu kalabalığa.

Bir sürü yüz ona baktı. "Ben değilim," dedi birkaçı. "Ben de değilim."

"Bütün gece çekiç sesleri duyduk ama kimin hala çalıştığını görmek aklımıza gelmedi."

"Bodachan sabhaill!" diye önerdi Glenna elini kaldırarak. Yaşlı kadın peri masallarına ve keklere inanmaya da meyilliydi.

Iain kaşlarını çatı. Ahırlarında bir hayalet olduğunu en son iddia ettiğinde, Aidan'ın kız kardeşi Cat'in Montgomeries çiftliğinden bir sürü sazla birlikte bir palet mum çaldığı ortaya çıkmıştı.

"Hayır," dedi Iain. Yine de, iki olay birbiriyle bağlantılı olamayacağı için -en azından ölçülü görüşüne göre- bu kadar kısa sürede bu kadar çok işin nasıl tamamlanabildiği bir muammaydı. Evet, kalabalık bir yeni yüz grubu vardı -elbette, isterlerse işin yapılışını görebilecek kadar çoklardı- ama kimse işin hakkını vermeye yanaşmıyordu. Aslında, Seana'nın uisge'si böyle eylemlere ilham vermiş gibi de görünmüyordu. "Kimse mi?" diye tekrar sordu.

"Laird!" diye bağırdı birisi salonun arkasından.

Iain, adamı Kerwyn'in içeri doğru ilerlediğini görmek için döndü. Arkasından utanmış Constance'ı sürüklüyordu, saçları dağınık ve saman parçalarıyla doluydu. "Constance, burada, söylemek istediği bir şey var..."

Iain, yeğenini görünce kaşlarını çatı. Aman Tanrım, şu anda tek ihtiyacı olan buydu: misafirlerinden biriyle yattığını duymak. Bu ihtimal bile midesini bulandırıyordu.

Constance, fazlasıyla pişman bir ifadeyle sendeleyerek öne doğru geldi ve Iain, aklından baştan çıkarabileceği tüm gençleri saydı.

Aidan dún Scoti'ye bir bakış atarak oğlunu aradı. Iain'in hatırladığına göre, yeğeninin en çok ilgisini çeken kişi Kellen'di.

Uzaklara bakmasına gerek yoktu. Kerwyn ve Constance'ın arkasından, ensesinden tutularak salona çekilen dún Scoti çocuğu geliyordu.

Iain sessizce güç için dua etti.

Aidan dún Scoti'nin elleri göğsünden yanlarına doğru düştü, gözleri geriye doğru kayd, çenesi gerildi.

"Constance, Biera aşkına ne yaptın?"

Kızın ağladığını Iain anlayabiliyordu. Gözleri kızarmış, burnu pembeydi, titreyen başparmağıyla yanaklarındaki yaşları sildi.

Kellen dün Scoti, maruz kaldığı kötü muameleye rağmen sessiz kalmayı başardı ve şükürler olsun ki babası da kaşlarını çatarak olduğu yerde kaldı.

İki genç de Iain'in huzuruna getirilirken salon sessizliğe gömüldü; ikisi de on yedi günü geçmemişti. Yağmur yağdığında, sağanak yağardı, diye düşündü ve çocuğun babasına bir kez daha temkinli bir bakış attı. Dün Scoti'nin hakkını vermek gerekirse, Iain'e istediği gibi hükmetme izni vererek başını sallamakla yetindi, ama yine de kollarını kavuşturdu; belli ki pek de memnun değildi.

"Onları ahırın tavan arasında uyurken bulduk," diye duyurdu Kerwyn.

Iain, Kellen'a sert bir bakış attı ve ardından Constance'a bir bakış daha attı. "Bu doğru mu?" diye sordu.

Constance gözyaşlarını yutarak başını salladı. "Evet, sadece uyuyorduk," dedi hıçkırıkla.

Allah hepsini korusun.

Bu doğru olsa bile, itibarı şimdi yerle bir olurdu. Kızın bekâretini bu kadar kolay verdiğini düşünen hiçbir düzgün adam, kızı almazdı. Constance'ın pis bir kız kurusu gibi ortalıkta koşturup, tüm evli erkeklerin görmesi için eteklerini kaldırdığını hayal etti - gerçi bunu asla yapmazdı, aklında bulunsun. Bembeyaz kışını herkese gösterme ihtiyacını çoktan aşmıştı, ama yine de bu görüntü Iain'in canını sıkıyordu. Kellen'a seslenmek için döndü. "Kaç yaşındasın evlat?"

Kellen'ın bakışları hiç şaşmadı. "On altı, lord."

Iain sessiz kaldı, ne yapacağını düşündü. Parmaklarını öfkeyle sandalyesinin koluna vurdu.

"Ama biz hiçbir şey yapmadık," diye inledi Constance, Kerwyn'in kısıtlamalarından kurtularak. "Bırak beni," dedi meydan okurcasına. "Beni yeterince utandırmadın mı zaten? Seninkine söyleyeceğim!" diye ilan etti.

Birkaç adam onun bu tehdidine kıkırdadı, çünkü o toprak parçası Kerwyn hâlâ annesiyle yaşıyordu ve bazıları da annesinin ara sıra hâlâ onun kışına sopa yediğinden şüpheleniyordu.

Iain, alnını yorgunca ovuşturarak salonun sessizleşmesini bekledi. Kulübelerin gizemini şimdilik tamamen unutmuş bir şekilde, yeğenine tüm

saygısını sundu. Bunu halletmenin tek bir yolu vardı ve bunun yumruk yumruğa gelmesinden korkuyordu.

Kellen'ın babası buna izin vermezse, Aidan akrabalarından bir tanesini daha başka bir klana kaptırma düşüncesinden bile pişmanlık duyarsa, bu hiç de iyiye işaret değildi.

Tekrar konuştuğunda sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Herkes dışarı çıksın," diye emretti. "Çıkın," dedi. "Çocuk ve babası hariç herkes."

"Ve sen!" diye bağırdı Constance'a, Constance aniden gitmeye kalktığında.

"Ah, Da!" diye bağırdı Malcom, Iain'in onun da gitmesini istediğini anlayarak.

"Dışarı," dedi oğluna, biraz daha yumuşak bir sesle. "Bu seni ilgilendirmez Mal."

"Ormanları aramam için bana sadece iki adam ver," diye yalvardı Malcom. "Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Eğer bir şey bulamazsam da bir daha bundan bahsetmeyeceğim."

"Malcom," dedi Iain gergin bir sesle. "Beni sınama oğlum. Bir sorun olduğuna inanmak için hiçbir nedenimiz yok ve adamlar yeterince çalıştı. Lütfen git."

Malcom inatla dikilip ona baktı.

"Şimdi," dedi.

Kalabalık dağılırken Aidan öne doğru yürüdü ve sonunda Malcom gitmek üzere döndü ve dün Scoti toprak sahibi oğlunun arkasında dururken Iain'e kötü bir bakış attı. Neyse ki Malcom başka bir şey söylemedi. Ellerini iki yanında yumruk yaparak merdivenlerden indi.

Iain iç çekti. Tek oğlu ve meşru varisi, küçük bir çocuğun korkularıyla beslenerek artık neredeyse bir adamdı. Mirasını kızı Liana'ya bırakma fikri onu çok daha rahatlatıyordu. En azından Liana'nın sakin ve akli başında biri olduğunu biliyordu. Malcom'un gidişini, ilk çocuğuna duyduğu sarsılmaz sevgiyle klanının geleceği korkusu arasında kalmış bir şekilde izledi. Malcom ancak kapıdan çıktıktan sonra, önündeki gençlere seslenmek için döndü.

"Verdiğin her kararın arkasındayım," dedi Aidan ve Iain bir rahatlama hissetti.

Kellen'ın konuşmak için babasına dönmesine gerek yoktu. Iain'e baktı ve "Onu seviyorum ve eğer izin verirsen, hemen şimdi onunla evleneceğim," dedi.

BÖLÜM 4

“

Hayatı yaratan ve meydana getiren yüce tanrılar, bu kutlama gününde sizin kutsamalarınızı istiyoruz.”

Bir sürü yüz, düğün çiftine bakıyordu ama Lili, ilk oğlunun yeminini ederken aralarında değildi. Aidan, karısının elinden ölebileceği tüm olası yolları hayal etti. Karısı usta bir simyacıydı ve Una'nın yardımıyla, bu dünyadan ayrılmadan önce ona korkunç acılar çektirmenin birkaç yolunu öğrenecekti.

Kellen ise, hak ettiğinden çok daha memnun görünüyordu. Delikanlı, gelininin yanında, genişçe sırtarak duruyordu. Kız henüz on dört, Kellen ise on altı yaşındaydı ve ikisi de Aidan'ın gözünde bebekten farksızdı.

Kellen'in o koyu kahverengi gözleriyle Dubhtolargg'a geldiği günü hatırladı. Çocuğa güvenli bir liman vermişti ve bunun sonucunda Kellen, çoğu kişiden çok daha az korunaklı bir hayat yaşamıştı. Aidan, kendi anne babasının bu yaşta çoktan evlenmiş olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı; tek fark, bu iki gencin daha önce hiç tanışmamış olmasıydı.

Ne yazık ki, belki de Lili bunu bir lütuf olarak görecekti; seveceği bir ruhu daha eve getiriyordu.

Daha da kötüsü olabilirdi; Cat'i bıraktığı gibi Kellen'ı da bırakabilirdi.

Ve sonra mutlaka ölecekti.

"El ele tutuşacaksınız," diye emretti Glenna adındaki yaşlı kadın ikiliye.

Törenin bitmesini sabırsızlıkla bekleyen Kellen ve Constance, kadının isteğini yerine getirmek için acele ettiler. Aidan itiraf etmeli ki, olayların gidişatından oldukça memnun görünüyorlardı.

Glenna elinde bir sürü kurdele tutuyordu ve bir tanesini birleşik bileklerine geçirip, Una'nın bir zamanlar Aidan ve Lili için yaptığı gibi, onları birbirine bağladı. Aceleci törene rağmen, anı yüzüne hüznü bir gülümseme getirdi ve karısına sarılmayı özledi; tek isteği şimdi Lili ile birlikte olmaktı.

“Constance ve Kellen, bu birlikteliği kendi özgür iradenizle mi gerçekleştiriyorsunuz?”

"Evet," dedi Kellen hemen ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Ve sen, Constance," diye devam etti yaşlı kadın.

"Evet!" diye neşeyle cevapladı Constance. Çok tatlı bir kızdı ve sesindeki heyecan gerçektir. Aidan, bakışlarındaki sevgiyi fark etti; hatta sevgi değilse bile, sevgi tohumlarını. Doğru şekilde beslenirse, bir gül kadar görkemli ve sıra dışı bir şeye dönüşebilirdi.

Glenna önce çocuğun amcalarına baktı; ikisi de kendi alanlarında saygın toprak sahipleri olan Broc ve Iain. Bu adamlara kan bağıyla bağlı olmaktan daha kötüsünü yapamazlardı.

Her biri başını salladı. Sonra Glenna, Aidan'a baktı; Aidan da aynısını yaptı. Glenna da onların nezaketini takdir ederek başını salladı.

İyisiyle kötüsüyle, bu birliktelik artık kutsanmıştı. Bu iki genç birbirleriyle iyi geçinemiyorlarsa bile, bunu çok geçmeden anlayacaklardı.

Soluk mavi bir elbise giymiş, saçlarında altınbaşak ve adaçayı çiçekleri olan Constance, ıslıl ıslıl ve kararlı görünüyordu.

Glenna, "Bu el sıkışma sizi bir yıl boyunca birbirine bağlayacak," diye açıkladı. "Bu süre zarfında Constance ve Kellen, birbirinize saygı ve hürmet gösterecek misiniz?"

"Yapacağım," dediler ikisi de hep bir ağızdan.

Yaşlı kadın daha sonra bileklerine bir kurdele daha doladı ve devam etti: "Acı ve keder zamanlarında birbirinize sonsuza dek yardım edecek misiniz?"

"Yapacağım," dedi ikisi de bir kez daha ve yaşlı kadın bir kez daha birleşmiş bileklerine bir kurdele daha geçirdi.

"Birbirinize sadık kalarak bu birliktelikte güçlenebilecek misiniz?"

"Yapacağım," dedi Kellen hemen.

"Öyle yapacağım," diye onayladı Constance. Kellen'a âşık bakışı attı, ama bakışları o kadar masumdu ki Aidan, oğlunun doğruyu söylediğini fark etti. Kellen henüz bu kızla yatmamıştı. İkisi, gençlerin yapmaya alışık olduğu şeyi yapmak için uzaklaşmışlardı: birbirlerinin kulağına tatlı sözler fısıldamak ve belki de bir iki öpücük çalmak.

"Ellerinizi kurudukça, artık sadece birbirinize mi uzanacaksınız?" diye devam etti yaşlı kadın ve Aidan, Kellen'ın tam olarak ne demek istediğini anlayıp anlamadığını merak etti. Sadece gelinine sırlarını açması, diğer herkesi geride bırakması değil, aynı zamanda başka kızların yanında asla pipisini sallamaması gerektiğini de. Neyse ki Kellen, annesinin oğluydu; başkalarına karşı nazik ve saygılıydı.

"Yapacağız," dediler ikisi birden ve dördüncü kez bileklerine bir kurdele dolandı.

"Bu birleşik klanlara barış ve uyum getirmek niyetinde misiniz?"

"Öyle."

"Tökezlediğinizde -ki tökezleyeceksiniz- birbirinize verdiğiniz sözleri hatırlayacak cesarete ve sadakate sahip olacak mısınız?"

"Yapacağım," dedi Kellen, parlak bir şekilde gülümseyerek.

"Bütün kalbimle," diye onayladı Constance. Kellen'a, Aidan'ın da yüzüne bir gülümseme getiren bir gülümsemeyle baktı. İkisini bir arada görmek, Aidan'ın yüreğini ısıttı.

"Pekala," diye belirtti Glenna, "Constance ve Kellen, elleriniz bağlı olduğu gibi, siz de birbirinize bağlısınız. Kellen, gelininize bir barış öpücüğü verebilirsiniz."

Kellen, önce Aidan'a, sonra Broc'a, sonra da Iain'e -sanki izin istiyormuş gibi- çekinerek dudaklarını büzerek eğildi. Ama gözlerini kapatmıştı ve dudakları gelinine değdiğinde, hedefi ıskalamıştı. Gözüne oldukça masum bir öpücük kondurdu. Kızın takdire şayan bir şekilde, sadece gülümsedi.

Topluluk sessizce gülüyordu.

Yüzü kıpkırmızı olan Kellen, sanki öpücüğü için onu hareketsiz tutmak istercesine gelininin yanaklarını tutmak için uzandı ve sonra, gözleri kocaman açılmış bir şekilde, öpücüğü bir kez daha denedi. Görevini tamamlayamadan, Constance ellerini hevesle uzatarak yeni kocasını kendine doğru çekti; hem de fazlasıyla hızlı bir şekilde. İki çene çarpışmış, acı dolu irkilerek birbirlerinden uzaklaşıyorlardı.

Topluluk bir kez daha gülmeye başladı, birkaç yaşlı adam eskisi kadar nazik değildi.

Sonunda Kellen, gelinini kollarına aldı ve dudakları hâlâ kapalıyken tatlı tatlı öptü. Aidan, belki de oğlanla konuşmanın vaktinin geldiğini düşündü. Omuzları neşeyle hafifçe sarsıldı.

Artık kendinden memnun olan oğlu, herkesin görebileceği şekilde bağlı kollarını kaldırdı ve toplanan kalabalığın arasında bir tezahürat koptu. Ve el sıkışma işlemi hızla ve eksiksiz bir şekilde tamamlandı. Müzik sesi hemen yükseldi ve Kellen, gelinine sarıldı. Onları bir kez daha birlikte görmek, Aidan'ın gülümsemesini daha da artırdı.

"Çok tatlı bir kız," diye fısıldadı kız kardeşi yanında.

Aidan, yılların ona ne kadar iyi davrandığına hayret ederek Catriona'ya döndü. Saçları canlı kıvılcıkla doluydu ve yanakları hâlâ çiçek açıyordu. "Öyle," diye onayladı, Catriona'nın kolunu tutup kulağına

fısıldayabilmek için onu kendine doğru çekerek. "Hala sevgilinden memnun musun?"

Hızla başını salladı ve Aidan kayınbiraderine baktı. "Kız kardeşimi bu kadar çok sevmen iyi olmuş, Mac Brodie."

Gavin kıkırdadı. "Ah, dostum, bir an bile başka türlü olmasını isteyeceğini düşünmemiştim."

Aidan bu gerçeğe güldü. Kız kardeşlerinin hiçbiri zayıf ya da çekingen değildi, diye kabul etti. Her birinin kendine özgü güçlü yanları vardı. Henüz sadece Caitlin ve Sorchia evlenmemiş kalmıştı, gerçi Aidan ona arzuladığı adamla evlenme izni verse Caitlin'in durumu başka türlü olurdu. Ancak Aidan bunu yapmaya kendini tam olarak ikna edemiyordu. Henüz o kelimeyi kullanmamıştı ve bu basit gerçek, Aidan'ı şüpheleri olup olmadığını merak ettiriyordu. Ama bu başka bir günün konusuydu. Bugün en küçük oğlu evliydi.

Kalabalık, küstahça bağırışlarla, Kellen ve Constance'a yol verdi; tepeden aşağı inerken müzik eşliğinde yarı dans ediyorlardı. Tüm şakalaşmalar kısa sürede gürültüye karıştı. Evli çifti müstehcen kahkahalar takip etti. Küçükler, geç açan çiçekleri ayaklarının dibine fırlattı. Aceleye rağmen, güzel bir düğündü ve Aidan'a göre bu ziyaret, son ziyaretinden çok daha iyiydi. Şenlikler onları gecenin şenlik ateşine doğru götürürken, kendini ellerini çırparken buldu; Kış Ana'yı onurlandırmak için inşa edilmiş devasa bir girişimdi bu. Bu gece, gelin ve damat da onurlandırılacaktı.

Catriona, kocasıyla kol kola yürürken geride kaldı. Aidan, onun "Seni seviyor," dediğini duydu. "Sakın çaktırma Gavin."

Aidan, kendisinden bahsettiklerini anlayınca gülümsedi. Gülmek, dönüp adamı rahatlatmak istiyordu ama bu ona kolay gelmiyordu. Cat'in onu rahatlatması yeterliydi ve şu da doğrudu: Kız kardeşinin yüreğine böylesine bastırılmamış bir neşe getirebilen her erkeğe değer verirdi, ister yabancı olsun ister olmasın.

Ateş, alacakaranlık gökyüzüne karşı parlayan közler saçıyordu.

Kış gündönümünün yeniden doğuş, büyüme ve kefaret zamanı olduğu söylenirdi. Perilere ve cinlere inananlar için, uzun kışa hazırlıksız gelenler için gündönümünün hesaplaşma saati olacağı rahatlıkla söylenebilirdi. Öte yandan, perilere ve cinlere inanmayanlar için de, saatin geldiği söylenebilirdi...

Afric gülümsedi.

Ateş bir hileydi, avını açığa çıkarmak için bir araçtı. Eğer gerçekten de tüm klanı telafi edilemeyecek şekilde mahvetmek niyetinde olsaydı, hepsini yataklarında uyurken öldürürdü. Ama hayır, telafi etmesi gereken uzun bir ruh listesi vardı ve bu listeye gereksiz yere yenilerini eklemek istemiyordu.

Daha önce, salonda, aralarında bir yabancı gibi durmuş, toprak sahibinin oğlunun babasını ortada bir oyun olduğuna ikna etmeye çalışmasını dinlerken, Afric tüm fırsatlarının boşa gideceğinden endişelenmişti. Ama sonra MacKinnon çocuğu kovdu ve işte oradaydılar, hiçbir şey anlamamışlardı.

Pis Paganlar gibi kutlama yapan hiç kimse, alevlerin bir haftadan biraz daha kısa bir süre önce köyün yarısını yok etmesini umursamıyor gibiydi. MacKinnon, kibirli bir tavırla, bir öncekinden bile daha büyük bir şenlik ateşi yakılmasını emretmişti.

Elbette, komşu klanlar bu şekilde bir araya gelince, dünyada her şeyin yolunda olduğuna inanmak kolaydı.

Bir an için Afrika'da suçluluk duygusu oluştu...

Sadece bir an için.

Bunlar onun halkı değildi. Fırsat verilse, aynı kaderi onlar da yaşayacaktı. Hayatta kalmak, hangi tarafta olduğunuza bağlıydı ve Afric kesinlikle onların tarafında değildi. O da Hugh'un -aptal zırva torbası- tarafında değildi.

Page, babasının ilgisizliğinin yalnızca kendisine özgü olduğuna mı inanıyordu?

Hayır. Afric'e de tüm piçlerine davrandığı gibi davranıyordu; çok az saygı gösteriyor, ona sıradan bir hizmetçi gibi emirler yağdırıyordu. Kendi mektuplarını okumaya bile zahmet etmiyordu; Afric bu duruma sonsuza dek minnettar kalacaktı, çünkü hâlâ haberi duymamıştı...

Her şey planlandığı gibi gidiyordu.

Eski ve yeni bu kadar çok yüzün arasında saklanmak yeterince kolaydı. Afric istediği gibi gelip gidebilirdi. Kimse onun kim olduğunu veya nereden geldiğini bilmiyordu.

Hugh bile onu henüz görmemişti. Babası, kolayca kandırılabilen, uyuşuk bir ihtiyar aptaldı. Kuzeye yolculuk için erzak ve adam toplarken, Afric, Fransa'ya doğru koşma bahanesiyle önden gitmişti. Oysa buraya gelip görevini tamamlamak için ortamı hazırlamıştı. Hugh'un toprakları için rakiplerinden ve Hugh'dan kurtulduktan sonra, Lyons-la-Forêt'e gidip ödülünü alacaktı.

Sırtlarındaki giysilerden başka neredeyse her şeylerini kaybetmiş olmalarına rağmen gülümseyerek -zavallı aptal İskoçlar- klan üyeleri hep birlikte yiyip içiyor, eğleniyor, topuklarını havaya kaldırıp gaydaların eşliğinde iğrenç şarkılar söylüyorlardı.

Farkında olmayan.

İğrenç.

Borçlular.

Haberi duyduklarında, diğer her şey onun karşısında sönük kalacaktı. Müzik uyumsuz bir notayla bitecekti. Gökyüzü umudun azalmasıyla kararacaktı. Hava, kaderin habercisi gibi soğuyacaktı... Henry Beuclerc ölmüştü - bazıları zehirlenmiş bile diyebilirdi.

Kralın ölümüyle birlikte savaş rüzgarları esmeye başladı. Temsilciler, ülkeye bulaşan bir hastalık gibi, hemen dağıtılmıştı. Artık tüm piyonlar yerlerindeydi ve Henry'nin huysuz kızı Matilda'ya sadakat yemini eden herkes, annesini hamile bırakan adam da dahil olmak üzere, tek tek piyonlarını alacaktı.

Tam o anda, Kral'ın yeğeni Bloisli Stephen, İngiliz tahtını ele geçirmek için harekete geçiyordu ve Henry'nin kuzeydeki müttefiki Scotialı David, sahip olduğu her şeyi elinde tutmak için savaşmak zorunda kalacaktı. Normandiya'da hiçbir David taraftarının kontrolü ele geçirmesine izin verilmeyecekti ve buna Aldergh baronluğu da dahildi. Yerine geçebilecek tek kişi Hugh'un yabancılaştırmış kızıydı ve Stephen asla bir kadını desteklemeyecekti.

Öte yandan, Henry'nin kızı İngiltere tahtına otursaydı, Page'in iddiasını şüphesiz onaylardı. Ancak Page ölür ve babasının ölümünden sonra baronluk unvanı da elinden alınırsa, bu Matilda'nın Normandiya'daki iddiasını zayıflatır ve en uygunu da Aldergh'in kontrolünü... belki de sonunu kolaylaştıran birine bırakırdı.

Aldergh'e döndüğünde değiştireceği tüm şeyleri düşünen Afric, gelin ve damat dans ederek yaklaşırken neşeyle ayağını yere vurdu. Hugh kontrolü ele geçirmeye geldiğinde, adamlarından hiçbiri onu sorgulamayı bile düşünmezdi, çünkü Hugh cimri ve kötüydü ve bu İskoçlara karşı tek bir iyilikte bulunması ona pek de hoşgörü kazandırmazdı.

"Uzun ömürler!" diye bağırdı mutlu çifte, kadeh kaldırarak. Ama bunun yüzlerine vurulmuş bir hakaret olduğunun farkında değillerdi.

"Teşekkür ederim efendim!" diye haykırdı gelin. Koşarak Afric'in yanağına bir öpücük kondurdu, nefesi sıcak ve tatlıydı.

Çok kolay, diye düşündü kendi kendine. Ne kadar da şanslı olurdu... Tek hamlede hem babadan hem de kızıdan kurtulurdu.

"Çok hoş bir çift olmuşlar, sence de öyle değil mi?"

Annesi Frank bir hizmetçi olduğu için aksanını gizlemeye özen gösteren Afric, konuşan adama başını salladı; Montgomerie toprak sahibi olduğunu tahmin ediyordu, çünkü mavi ekose pelerininin altında Aslan Başlı üniforması vardı. Güzel karısı, güzelliğiyle hemen yanında duruyordu; yüzü, fersahlarca ozanın hikâyelerine ilham kaynağı olmuştu.

Bir gün Afric'in de böyle bir karısı olabilir; babasının altınlarıyla satın alınmış ve ödenmiş bir karısı.

Piers de Montgomery ona biraz fazla uzun baktı ve Afric, onun konuşmasını beklediğini fark etti. "Öyle," diye yanıtladı Afric. "Size ve sevdiklerinize, efendim." Bir kadeh daha kaldırdı.

Lyon Montgomery rahatsız bir şekilde gülümsedi, Afric de aynı şekilde, bu Highlands'dan çıkan tek iyi şey olan uisge'sinden büyük bir yudum alırken. Yine de çok fazla içmemeye dikkat etmeliydi, yoksa yine bir dal yığınının içinde bulurdu kendini. Lyon Montgomerie'den yavaşça uzaklaşarak, saldırı fırsatını bekledi ve izledi...

Kahkahalar ve içkiler arasında Malcom'ın uyarıları çoktan unutulmuştu, ama öfkeden ziyade hayal kırıklığına uğramıştı. Babasının sezgilerini sorgulamak için haklı sebepleri olduğunu biliyordu, ama bu şekilde hissetmesi için de geçerli sebepleri vardı...

Soğuk Savaş'ın esiri olmak üzereydi. Artık özgür bir adam olması, büyük ölçüde, kralını kendi kanından ve canından olan sevgisinden daha değerli gören Page'in babasının domuzluğundan kaynaklanıyordu.

Babası sık sık şöyle derdi: "Sevdiklerin için savaşmıyorsan, kimin için savaşacaksın oğlum?"

Yine de, Malcom'un Aldergh'de babasının ona ne kadar değer verdiğini anlayacak kadar zaman geçirmesine rağmen, Page babası hakkında tek bir kelime bile etmemişti; yani hiç anlamamıştı. Bu ahmak Page'i görmezden gelmiş, onu büyük salondaki alt masalarda akşam yemeği yemeye bırakmıştı. Hatta bazen Malcom'a yüksek masada bir yer verirdi; düşmanının oğluna, tabağını paylaşırken, kızı da tencerenin dibinden lokmalarını sıyıırırdı.

Sonuç olarak, Hugh FitzSimon kızına bir hizmetçinin kızı gibi davranmış, onu amaçsızca başıboş dolaşmaya bırakmıştı. Malcom, henüz

altı yaşındayken bile Page'e acımişti.

Omuzunun üzerinden bakarak babasının onu elinden tutarak kutlamadan uzaklaştırdığını gördü.

Dudaklarında çekingen bir gülümseme belirdi; bunca yıldan sonra bile onları mutlu görmekten memnundu. Ama daha da önemlisi, babasının dikkati artık Page'de olduğundan, Malcom içgüdülerini takip etmekte özgürdü... babasının adamlarına ihtiyacı yoktu. Ormanı tek başına arayabilirdi.

Belki de sadece kötü şanstı -rüzgarın yönü ve kulübeler arasında kolayca bırakılan çalı çırpı izleri- ama yangında Malcom'ın tüyleri diken diken olmuştu. Tesadüfen -ya da belki de hiç de tesadüf değil- alevler ormanlık alana ulaşmamıştı. Yangın diğer tarafa doğru ilerleseydi, kaybedecek çok daha fazla şey olurdu çünkü üç komşu klanın - MacLean'lar, Brodie'ler ve Montgomerie'ler- topraklarını yakardı. Yine de, çok yakın olmalarına rağmen ormana dokunmamıştı ve Malcom, şüpheleri komşu klanlara pek yönelmese de, bunun oldukça şanslı bir durum olduğunu düşündü. Hayır, çünkü on yıldan uzun süredir barış içindeydiler. Daha çok, köylerinin tam görüş alanında mükemmel bir saklanma yeri bırakmış olmasıydı. Dün yanma hattını incelemişti ve yangın, sınırları önceden belirlenmiş gibi, tamamen düz bir çizgide durmuş gibiydi. Bu durum ve havanın kalitesiyle ilgili bir şey, Malcom'u huzursuz etmişti. Babası ne düşünürse düşünsün, bunun, çoğu yabancı da olsa, birlikte oldukları kişilerle pek ilgisi yoktu.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Babasının onayı olsun ya da olmasın, Malcom bunun ne olduğunu keşfetmeyi amaçlıyordu. Alacakaranlıkta, kararan gökyüzü ağaç tepelerine indiğinde ve ateşin parıltısı güneş ışığını yuttuğunda, ardında müzik ve kahkaha sesleri bırakarak ormana daldı. Glenna'nın yapması gerektiğini söylediği gibi, sezgilerinin rehberliğine bıraktı...

BÖLÜM 5

“

Iain, mo dhuine...”

Adamım.

İskoç dili karısının dudaklarından bal gibi akıyordu. Parmağını ağzına koydu. "Şşş, aşkım."

Otuz bir yaşındaki Page, tanıştığı günden biraz daha büyüktü ama saçlarında henüz tek bir beyazlık bile yoktu. Hâlâ genç bir kız gibi görünüyordu. Yüzündeki tek çizgiler, o güzel dudaklarının etrafındaki gülümseme çizgileriydi; yıllar boyunca ona çok büyük bir haz veren o tatlı, dolgun dudaklar.

"Iain," diye yakındı, adam onu ahıra çekerken. "Misafirlerimiz var, aşkım." Yine de dudakları biraz yaramazca kıvrıldı ve yumuşak elini adamın elinin sırtına koymak için uzandı. Ama ona tokat atmak yerine, sadece okşadı, gözleri arzuyla kısıldı.

"Aşkım erik çekiyor," diye takıldı.

"Céadsearch," dedi. İlk aşkım. Ve karşılık olarak gülümsemesi Iain'in kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. "Eteklerimin altında erik bulamayacaksın," diye azarladı.

Karısını kendine doğru çekti, ekose gömleğinin altında sertleşen penisi. "Katılmıyorum... çünkü en lezzetli eriği orada bulacağım."

Ona karşı koymadı, bu yüzden onu kendine doğru çekti ve usulca fısıldadı: "O erik meyvesini, o nefis tadını, o baştan çıkarıcı kokusunu sonsuza dek hayal ettim. Dişlerimi o yumuşak ete geçirmek ve dilimi o yarık boyunca uzatmak istiyorum..."

Page kollarında titriyordu ve kızın kucağında erimesinden, parmaklarının onu hazır ve ıslak bulacağını biliyordu. Yine de, aradığı hazineyi yeniden keşfederken, vücudunun ipeksi hissi içinde şiddetli bir ürpertiye neden oldu.

Artık bir çocuk değildi, o artık bir kız değildi ama onu ilk gördüğü günkü kadar güzeldi; üzerinde incecik bir gecelikten başka bir şey yoktu, saçları sıırılsıklamdı. Şimdi onu daha önce hiç olmadığı kadar şiddetle seviyordu. Page -kalbi, tek aşkı- ona yıllarca sadakat ve sevgi göstermişti; kendi gülümsemesi kadar güzel bir kız çocuğu. Malcom'a sanki kendi öz çocuğuymuş gibi, klanına da tıpkı Iain'in kendisine davrandığı gibi büyük bir şefkatle davranmıştı. Gelin seçiminde artık daha fazla şanslı

olamazlardı. Gerçekte, Iain Page'e gücü yettiği her şeyi verirdi -her şeyi, ama ne yazık ki son zamanlarda Page'den tek bir şey istemişti... ve o da bunu sağlayamadı.

Babasıyla yeniden bir araya gelmesi.

"Kimse bizi özlemeyecek," diye ikna etmeye çalıştı. "Constance ve Kellen, olması gerektiği gibi, herkesin dikkatini çekiyor." Şiş, karısının uyluklarının kıvrımına neşeyle yerleşip, kendiliğinden en hassas yerine doğru yükseldi. "Öte yandan, tüm dikkatim sende." Elini kalçasına doğru uzattı ve tahrik olmuş bedenini ona bastırarak, söylemek istediğini açıkça belirtti.

Gözleri büyüdü ve adamın sırtışı da büyüdü.

Page güldü. "Doymak bilmezsin," diye yakındı, ama parmak uçlarında yükselip ağzını öptü ve kollarını otomatik olarak beline doladı.

Tıpkı saniyeler önce yaptığı gibi, Iain de karısına karşı eridi; tıpkı karısının onun hilelerine boyun eğdiği gibi. Ama sonra aniden elini göğsüne koyup onu nazıkçe itti. "Ne yazık ki, yapamayız Iain. Çok fazla insan var. Nasıl yapabiliriz?"

Iain kaşlarını oynattı. "Oldukça kolay," diye savundu.

Kapüşonlu göz kapaklarının altından ona güzel ve terbiye edici bir bakış attı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Ama yine de başını salladı.

Iain, kendisine tatlı bir turta gösterilip elinden koparılan genç bir çocuk gibi hissetti. Bir çocuk gibi surat astı. "Peki ya bahşiş... daha sonra iştahımı kabartmak için?"

Omuzları hafifçe sarsıldı, ama bu sefer sessiz bir kahkaha attı. "Sadece ucu mu?"

Iain, bu ihtimal karşısında heyecanlanarak hızla başını salladı. "Sadece bahşiş," diye söz verdi, "sonra çok uslu bir çocuk olup tüm misafirlerimle ilgileneceğim."

"Hepsi mi? Broc ve Elizabet'le gelen sütanne bile mi? Çok yakışıklı MacKinnon toprak sahibine göz koymuş gibi görünen o kişi mi?"

"Hayır. O değil."

Page tatlı tatlı gülümsedi. Aralarına uzanıp eteğini kaldırdı ve ona erişim sağladı. "Sadece ucu, daha fazlası değil, Iain."

Iain neredeyse gülecekti, çünkü sanki oğluna kurabiye dağıtan bir anne gibiydi. Ama kahkaha unutulmuştu ve ekoseli gömleğini kenara itip kendini ellerinin arasına alırken yüreği neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Günlerdir

sevişmemişlerdi ve bu onu delirtiyordu. Teni ipeksi sıcaklığına değdiğinde kendini zor tutuyordu ve bedeni onu içeri buyur ederken vahşice ürperdi.

"Sadece ucu," diye fısıldadı kulağına, nefesi sıcak ve tatlıydı. Bu, Iain'in bir kez daha ürpermesine neden oldu.

"Evet," diye onayladı gırtlaktan gelen bir iniltiyle. "Ama kaç kez?"

Güzel kaşları çatıldı. "Kaç kere?" Ne sorduğunu anlaması tam bir an sürdü.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Iain geri çekilmeye yeltendi, ama Iain onu geri çekti, hafifçe eğildi ve yumuşakça güldü. "Beş," dedi.

Rahatlayan Iain, gözlerini kapatarak ona yaslandı ve yumuşak teninin penisinin etrafında erimesinin tadını çıkardı.

Bunu en iyi şekilde değerlendirmek ve her saniyenin tadını çıkarmak niyetiyle, ilk seferde hafif bir ürpertiyle geri çekildi ve sonra kendini tekrar içeri itti... sadece ucu.

"Bir," dedi ve tekrar geri çekildi.

"İki oldu," dedi Page kararlı bir şekilde, ama nefesi artık adamın kulağına zor geliyordu.

Iain zevkten inledi. Dikkatli bir kontrolle, hâlâ anın tadını çıkarırken, vücudunun nasıl gerilip onu sardığının tadını çıkarırken, bir kez daha geri çekildi ve Page, "İki," dedi.

Iain gülmemeye çalıştı.

"Üç," diye fısıldadı.

"Dört," dedi.

"Beş."

Iain'in omuzlarındaki gerginlik elle tutulur cinstendi. Ayrılık anını korkuyla bekleyerek donakaldı. Eğer birkaç kez daha yapmasına izin verirse, ona sevgisinin tohumunu hediye edecekti ve belki de ona bir çocuk daha verecekti, belki de bir oğul.

Ahır tamamen sessizliğe gömüldü.

Artık hava kararmıştı, havada seks kokusu vardı.

"Altı," dedi karısı sessizce ve Iain, karısının sözünden dönmediğini iddia etmesini istemediği için kıpırdamadan durdu. "Altı," dedi tekrar ve kışkırtıcı bir şekilde ona doğru hareket ederek kalçalarını eğerek ona daha iyi erişim sağladı.

Iain direniyormuş gibi yaptı. "Ama sen dedin ki..."

Eli kışının arkasına gitti ve onu geri çekti. "Söylediklerime aldırma, şimdi altı tane istiyorum," diye emretti.

Iain güldü. "Peki şimdi doymak bilmez olan kim?" Ama istediğini verdi, kendini bir kez daha içeri itti; bu sefer sadece bahşıştan çok daha fazlasını yaptı.

Onun hoşuna gidip gitmediğini görmek için bekledi ve dudaklarını boynuna gömüp tenini ısırduğında, bir bacağı beline doladığında, hoşuna gittiğini anladı.

Page memnuniyetle iç çekti. "On tane alabilirsin," diye teklif etti ve onu yere doğru çekti. Iain de onu takip ederek vücudunu kendi bedeniyle örttü. Ona doğru hareket etti, vücuduna tapıyor, geri çekilip tahrik edici bir yavaşlıkla içeri doğru itiyordu, önce onu tatmin etmek istiyordu. Her seferinde onu daha da derinden kavırıyor, bacaklarını biraz daha açıyor, boynunu biraz daha sertçe ısıırıyordu...

"Page," diye fısıldadı, "Cèol mo Chridhe, Keh-ole moe chreeyeh."

Sen benim kalbimin müziğisin.

"Sen de benimsin," dedi Page, her zerresinde şehvet duygusu hissederek.

Duyuları keskinleştirdi.

Kocası, onu çok iyi tanıyan usta bir kuklacıydı. Ev dolusu misafirleri, katılmaları gereken bir düğünleri vardı ve bu, ancak yeniden inşa etmeleri gereken bir köyleri olduğunu bir şekilde unutulursa mümkündü. Yapılacak bu kadar çok iş varken, şu anda burada olması gerekmiyordu, ancak itiraf etmeliydi ki, şu anda olmak isteyeceği başka hiçbir yer yoktu.

Iain onu tatlılıkla seviyor, onu tümüyle dolduruyor, vücudunu içten dışa okşuyordu. Burada, ahırlarda yalnız başına, onun altında yatan, sevgisine sığınan, onu istediği kadar derinden doldurmasına izin veren yeni bir gelin gibi hissediyordu.

Gençlerin nasıl kendilerini kaptırdıklarını görmek kolaydı ve Page, Constance adına çok sevinmişti. İşte hayatın sebebi buydu...

Yerin soğuk olması ya da etraflarını saran domuz ve at eti kokusu umurunda bile değildi. Böyle zamanlarda, isteksiz şampiyonunu delice seven o kayıp küçük kız yine oluyordu.

Ama başka kokular da fark etti... ahıra hiç yakışmayan kokular. Tarçın ve zencefil. Lavanta. Karanfil. Page donakaldı.

"Iain?"

Kocası, ses tonuna tepki göstererek onu sevmeyi hemen bıraktı.

"Malzemelerin depo yerine ahırda depolanmasını mı emrettiniz?"

"Hayır."

"Karanlık," dedi. "Bir lamba yak."

"Şu anda?"

Sesi inanmaz geliyordu ama Page'de ani ve sarsılmaz bir tehlike hissi oluştu. İkisi de tam olarak kendine gelemeden, metalin kemiğe çarptığını duydu ve Iain'in üzerine yıkıldığını hissetti.

BÖLÜM 6

Kocasını sevmenin ortasında yakalanmış olmanın verdiği üzüntüden Page, Iain'in ahır zemininde yüzüstü yattığını görünce kaçtı. Adam ona öyle sert vurdu ki, onu ölüme terk etti ve sonra protesto çığlıkları atarak onu ahırdan sürükledi.

Bir önceki gecenin aksine, tüm çalışmalar durmuştu. Kocası bunu kutlama günü ilan etmişti, bu yüzden herkes yarım fersah ötedeki şenlik ateşindeydi. Bu ateş, ayakta kalan yapılardan ve yeni inşaatlardan mümkün olduğunca uzakta olması için özel olarak inşa edilmişti.

"Onu orada bırakamayız!"

MacLean kırmızısı giysili adam kolunu öyle sert çekti ki, kadın çığlık attı.

"İyi olacak," dedi yabancı, "sadece kafasına vurdum, ama beni geri gönderirseniz, bir daha ayağa kalkamayacağından emin olacağım."

Page'in rahatlaması elle tutulur cinstendi. "Ne yaptığının farkında değilsin. Kocam uyanır uyanmaz beni aramaya gelecek. Seni bulacak," diye uyardı ve sonra böyle bir övünme yapmamış olmayı diledi. İsteddiği son şey, adamın geri dönüp Iain'in öldüğünden emin olmasıydı.

"Çok geç olana kadar seni bulamayacak."

Page'in içinde bir burukluk hissetti. "Çok mu geç?"

Adamın aksanını tam olarak çıkaramıyordu. İskoç değildi. Aksanı kulağına tuhaf geliyordu ama aynı zamanda belli belirsiz de olsa tanıdık geliyordu.

"Çünkü baban seni öldürecek," diye açıkladı.

Page, bu iddia karşısında gerçekten kafası karışmıştı. Babasının on yıldan fazla bir süredir onunla pek bir ilgisi yoktu. "Babam mı?"

"Evet. Baban."

"Hugh burada mı?"

"Evet."

"Seninle mi?"

"Tam olarak değil."

"Beni öldürmeye mi geldi?"

"Önemi var mı?"

Page, adamın sorusu karşısında irkildi. "Elbette öyle!"

Hangi çocuk babasının böyle bir şey yapabileceğine inanmak ister ki?

Hugh FitzSimon onu hiçbir zaman çok sevmemişti ama Page, onun gelip onu soğukkanlılıkla öldürmesine göz yumamazdı. Yine de... onu terk etmeye oldukça istekliydi; fikrini değiştirip sonra onu geri istemesi umurunda bile değildi. Hugh için Page, hiçbir zaman bir eşyadan öte bir şey olmamıştı ve yine de babasının onu öldürmek istemesi yüreğini burkuyordu. Ama neden? Ne elde etmeyi umuyordu ki?

Oğul değildi ve bu nedenle babasının mülkünü asla miras alamayacaktı. Siyasi açıdan, mirasını gayrimeşru bir oğula bırakacağını varsaymak çok daha mantıklıydı. Kral Henry'nin gayrimeşru oğlu Gloucester'lı Robert da aynı şekilde faydalanmamış mıydı?

"Sen kimsin?" diye sordu Page. Yıllar onu yumuşatmış olabilirdi ama o bu kadar kolay sinmeyecekti.

"Çıkar sahibi olan kişi."

Aldergh'de tam da aynı aksanı konuşan bir mutfak hizmetçisi vardı. Babasının kadının kışına sık sık şaplak attığını hatırlıyordu. Hatta, onu odasına çağırdığı akşamlar bile olmuştu; hep şeker getirmesini isterdi. Şimdi ise ne tür şekerler getirdiğini merak ediyordu.

"Neyin çıkarı?" Artık yeterince uzaktaydılar ve Iain acil bir tehlike altında değildi, Page ayaklarını sürüyerek topuklarını yere vurdu.

Adam, onu iradesi dışında tarlanın üzerinden sürükledi. Adam onu ormana doğru sürüklerken, ateşin ışığı ve seslerin çınlaması arkalarında azaldı. Ayın bir kısmı gece gökyüzünü aydınlatıyordu, ama kabarık beyaz bulutların ardında gizlenmiş, manzaraya gri, uhrevi bir ışık veriyordu.

Page, her adımda Iain'in kendisini çağırdığını duymayı bekliyordu ama Iain'in sesi yamaçtan duyulmaya devam ediyordu ve neşe giderek azalıyordu.

Adam, oturmaya çalıştığında kolunun arkasını çimdikledi ve onu öne doğru çekti. "Kazanacaklarım senin için önemli değil."

"Ah! Biri gittiğimi fark edecek," diye uyardı adamı, böyle boşuna tehditler savurduğu bir zamanı hatırlayarak. Yine de Page, bu sefer kocasının ve klanının ona değer verdiğinden şüphe duymuyordu. Gittiğini anladıkları anda biri gelip onu arayacaktı. Artık onlar onun halkıydı ve bu adamın canını almasına asla seyirci kalmayacaklardı. "Peşine düşecekler, seni bulacaklar ve darağacına asacaklar."

"Hayır," dedi adam kendinden emin bir şekilde, bir kez daha kolunu dürterek. Sesinde bir gülümseme vardı. "Babanın kampını bulacaklar. Hugh'u suçlayacaklar. Ve onu öldürdüklerinde, ben gitmiş olacağım."

İçinde bir umut ışığı parladı; akıl almaz bir şekilde, bu adamın onu öldürmek istemesinden değil, babasının bu vahşetin arkasındaki kişi olmayabileceği ihtimalinden. Yine de, "Babam neden burada?" diye sormak istiyordu.

"Çünkü o palavracı, birkaç kulübeyi yeniden inşa ederek cennete gidebileceğini sanıyor."

Page'in kalbi kaburgalarına çarparak atıyordu.

Kulübeleri yeniden inşa eden babası mıydı?

Kaşları çatıldı ve sonra aniden fark etti ki... ahırdaki o kokular... geçmişinden kalma kokulardı: lavanta, tarçın ve karanfil. Onu sürükleyen adamın üzerinde hâlâ çok güçlü bir şekilde koklayabildiği karanfil kokusu; tıpkı mutfak hizmetçisinin vücudunun kokusunu maskeleyerek için kullandığı tentür gibi bir tentürdü. Page'den biraz daha büyük bir oğlu vardı ve onu Tanrı'nın hizmetkârı olarak görüyordu. Page, annesi çok kötü koktuğu için babasının balık olup olmadığını sık sık merak ederdi. Çocuğun soylu bir babası olduğunu ve sonra bir gün öldüğünü söylerdi...

Page güçlükle yutkundu. "Kim olduğunu biliyorum."

Adam bir kez daha kolunu çekti ve "Sus!" dedi.

Page, omzunun üzerinden bakarak hareket eden gölgeler aradı. Hiçbir şey göremedi. Hiçbir şey. Giderek artan sessizliğe bakılırsa, kocası ahırdan bir daha hiç çıkmamış ve kalbi korkuyla sıkışmıştı.

Ve burada olup bitenlerin farkında olan başka kimse yoktu ve babası - nerede olursa olsun- kendisi kadar tehlikede idi: Eğer Iain onu ilk bulan kişi olsaydı ve Iain'in açıklama yapma şansı olmasaydı veya Malcom ya da Cameron Hugh'u Iain'den önce bulsaydı, onu hiç sorgulamadan öldürürlerdi.

"Bunu yapabileceğini nereden çıkarıyorsun?" diye sordu Page öfkeyle.

"Sus," dedi adam tekrar ve Page dişlerini sıktı.

Ormana girdiler ve omzunun üzerinden bir kez daha bakıp ateşin mesafesini ölçtüğünde, sessiz kalarak kaybedecek çok şeyi olduğuna karar verdi. Kocasından başka hiçbir erkek ona ne yapacağını söyleyemezdi. Babasının adını ciğerlerinin tüm gücüyle haykırarak arkasına döndü.

BÖLÜM 7

Hugh'un adamlarının yarısı çoktan gitmişti. Diğer yarısı kampta kalmış, Hugh son bir kez işerken son eşyalarını topluyorlardı. Bulunabilecekleri yerde oyalanmanın bir anlamı yoktu. Adamları, davetsiz misafirlerden bahsedildiğini ve genç Malcom'ın çoktan ortalıkta dolaştığını söylemişti. Malcom, MacLean topraklarına girerse, kamplarını kesinlikle keşfederdi.

Hugh kendinden oldukça memnundu. Eleanore'un bahsettiği şenlik ateşiydi bu; işi bitmeden sönmemesi gereken alev...

Dün gece, tüm adaklarını MacKinnon'ların ahırına sakladıktan sonra, MacLean pelerinlerini çalmışlar ve sonra da evlerini yeniden inşa etmek için gizlice içeri girmişlerdi. Çoğu bitmişti ve artık ayrılma vakti gelmişti; kutlama bitmeden ve sarhoşlar tökezleyerek evlerine dönmeden önce. Hugh, uisge'lerinin ne kadar kalın olduğunu çok iyi hatırlıyordu, ancak o piçlerin kılıçlarını çekmesini engelleyecek kadar kalın değildi; gitme vakti gelmişti.

Umarım kızı Page, ona olan yeteneklerini keşfeder ve neler yaptığını anlar. O zamana kadar, Eleanore'un telafi ettiğini bilmesi yeterliydi.

"Hugh FitzSimon!" diye bağırان bir kadın duydu.

Acaba Eleanore olabilir mi?

Hugh, adını duyunca donakaldı, tuniğini indirdi ve pantolonunu yukarı çekti.

Orman karanlıktı, o tuhaf mavi auradan eser yoktu. Kadın her kimse, henüz ölümlü bedeninden sıyrılmamıştı. Nasıl ve neden olduğunu bilmese de içgüdüsel olarak Page olduğunu anladı ve sanki iddiasını kanıtlamak istercesine, kadın ona tekrar seslendi. "Baba!" diye bağırdı bu sefer.

Hugh aniden heyecanlandı. Belki de onun yeteneklerini çoktan keşfetmişti ve gitmemesi için yalvarmaya gelmişti!

Ormanın içinden Page'in sesinin geldiği yere doğru hızla ilerleyen Hugh, bunun neşeli bir çığlık olmadığını fark etti.

Sırtındaki askıdan yayını kaptı, ok kılıfından bir ok çıkardı ve çifti görünce aniden durdu, ok ve yayı ellerindeydi. "Afrika," dedi, büyük bir şaşkınlıkla.

"Merhaba baba."

Malcom ormanın derinliklerine doğru çok fazla ilerlememişti ki, hafif ışıık saılan ve garip bir şekilde beliren bir adam figürü gördü.

Bazıları bunun, bu dünya ile öteki dünya arasındaki ayrımın en ince olduğu, perilerin ve cinlerin insanların dünyasına girmelerine olanak tanıyan bir zaman dilimi olduğunu iddia ediyordu.

Geceleyn ağlayan ve ölüleri haber veren banshee'lerin hikayelerini duymuştu ama bu form ağaaların arasında sessizce hareket ediyor, Malcom'ı nereye giderse gitsin onu takip etmesi için çağırıyordu...

Çam ormanlarının ve liken boyalı meşelerin arkasından hızla geçerek ilerledi. Sonunda bir dereyi geçip MacLean topraklarına ulaştılar.

Adam tuhaf bir şekilde tanıdık gelse de Malcom, ormanlık bir patikanın çatalına gelene kadar onun kim olduğunu tam olarak anlayamadı.

Tek yöne giderseniz, yol Brodie diyarına çıkar. Diğer yol ise büyükbabasının evine doğru giderdi. Malcom'ın nadiren gittiği bir yerdi burası, çünkü Yaşlı MacLean pek de cana yakın bir adam değildi. Hayaletin ne anlama geldiğinden korkarak oraya gitmeyi düşündü ve sonra adamın yüzünü gördü.

Bu kişi Dougal MacLean'dı, ama ölüm döşeginde değildi.

Yaşlı adam, Malcom'a dik dik bakarak durdu; parlak mavi gözleri, ağzını artık kıpırdatamadığı kelimelerle doluydu. "Özür dilerim," diye fısıldadı Malcom'ın kafasına. Birbirlerini daha iyi tanımadıkları için özür diliyordu. Annesini babasına karşı zehirlediği için özür diliyordu. Keşke Mairi onları bu kadar genç yaşta bırakmasaydı. Ama en çok da Malcom'ın asla uzakta olmayacağını bilmesini istiyordu; hayattayken hiç yapmadığı gibi, ölümünde de onu gözeteceğini. Ve tam da bu noktada, Malcom'ın görmesini istediği bir şey vardı...

Malcom'un tüyleri diken diken oldu, ama korkudan değil. Hayatında ilk kez, ruhunun derinliklerinde bir huzur hissetti... ta ki çığlığı duyana kadar...

Yaşlı adam Maclean evinin yönünü işaret etti ve sonra sisin içinde kayboldu. Malcom kılıcını kınından otomatik olarak çekti; çıkan ses gecede bir tıslama gibiydi. Hiç düşünmeden veya tereddüt etmeden ayakları hareket etmeye başladı. En büyük avantajının sürpriz unsuru olduğunu bilerek, ormanda gizlice ilerledi.

Şimdi bir çığlık daha duyuldu ve bu bir zevk çığlığı değildi; çok da uzak değildi. Malcom sesi takip etti ama çok uzağa gitmesine gerek yoktu.

Gölgelerin arasında duran bir adamın silüetini gördü ve siper almak için bir çam ağacının arkasına saklandı.

Gözleri karanlığa alışmıştı, çünkü kutlamadan ayrıldığından beri ormanda dolaşıyordu.

Yabancı, İngiliz zırhı giymişti; elinde bir yay ve ok tutuyordu, nişan almıştı, şimdi de kirişi geri çekiyordu...

Malcom hedefini buldu.

Neler olduğunu anlaması tam bir an sürdü ve sonra gözlerine inanamadı. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ve şimdi kanıtı vardı...

Hugh FitzSimon, kızının başına nişan almış, geriye doğru fırlamış, fırlatmaya hazır bir ok tutuyordu. Başka bir adamla mücadele ediyor olması, Malcom'ın ilk anda gerektiği gibi dikkatini çekmemişti. Düşünecek zamanı yoktu. Tek bildiği, Page'in babasının hedefinde olduğu ve hemen şimdi müdahale etmezse, o iğrenç adamın onu bunca yıldan sonra öldüreceğiydi.

Korkmadan FitzSimon'ın peşinden atıldı, kılıcı adamın sırtına saplandı ve tam kalbine saplandı. Ama FitzSimon okunu çoktan fırlatmıştı. Her şey çok hızlı olmuştu. Page bir kez daha çığlık attı ve Malcom, okun ona hiç de isabet etmediğini ancak o anda anladı. Ok, bir adamın kafasından geçip onu üvey annesinin ayaklarının dibine düşürdü. Page bir çığlık attı ve tam yere yığılacakken babasının kollarına koştu.

Malcom şaşkın bir şekilde durup olup biteni izliyordu.

"Baba," diye bağırdı Page.

Hugh, kanının soğuk ve ıslak toprağa aktığının fazlasıyla farkındaydı, ama okunun hedefine ulaştığını bilerek rahat bir nefes aldı. Yılların ondan asla söküp alamayacağı tek şey buydu; bacakları yavaşlamış ve karnı şişmiş olsa bile, hâlâ o yayı kullanabiliyordu.

"Baba," diye bağırdı, dudakları heyecandan titriyordu.

Hugh, onun bu özelliğini her zaman sevmişti; karşılık görmese bile, böylesine özgürce sevmesini. Eleanore da öyleydi; ta ki sonuna kadar.

Görüşü bulanıklaşan Hugh, tek kızına, yani artık güzel bir kadına baktı; olayların gidişatı karşısında kafası karışmıştı. Böyle olmaması gerekiyordu. Sadece yardım etmek istemişti. Eleanore ona bir şans daha verebileceğini söylememiş miydi?

O anda ormanın ışığı o tuhaf mavi tonuna büründü ve aniden her şey çok net göründü.

Bu fırsat onun için değildi. Mirasçıları içindi. Hugh'a gelince, bu onun sonu olacaktı. Garip bir şekilde, korkmuyordu. Sadece üşüyordu, hem de çok üşüyordu...

Bir çift kocaman mavi göz daha, kızının omzunun üzerinden ona bakıyordu. "Malcom?" dedi, çocuk ne kadar büyümüş olursa olsun, yüzü tanıyarak. "Sen iyi bir çocuksun," dedi. Bunlar son sözleriydi.

"Dur bakalım baba. Acele et Mal! Git babanı getir," diye emretti Page çocuğa. "Onu ahırda bulacaksın. Acele et, hadi!"

Hugh'un nefesi daha da güçleşti. Kendi nefesinin sesi kulaklarında yankılanırken, Page'in sesi giderek uzaklaştı. Zavallı kız hıçkırıyordu. Kederinin sesi, şimdi daha da yavaş atan kalbini acıtıyordu. Malcom hızla uzaklaşırken cıtırdayan yaprakların hışırtısını duydu.

Zamanının neredeyse dolduğunu fark eden Hugh, şişmiş parmağındaki yüzüğü çıkarmak için çabaladı. Artık Page'e verebileceği tek şey buydu, mirası, çünkü o Aldergh'in gerçek varisiydi... Mühür yüzüğünü çıkarmayı başardı ve sessizce eline tutuşturdu. Konuşmaya çalıştı ama dudaklarından incecik bir kan fışkırdı.

"Ah, hayır, hayır, hayır, hayır..." Page başını iki yana salladı. "Baba," diye yalvardı bitkin bir şekilde. "Ah, baba... Seni seviyorum baba." Bunu, kafasının içinde bir litani gibi tekrar tekrar söylediğini duydu. "Seni seviyorum baba." Gözlerindeki gerçeği fark etti; onu hâlâ seviyordu; bunca yıldan sonra bile, yaptığı onca şeyden sonra bile. Dudaklarında kelimeler belirmeyi reddediyordu ve yine de konuşmaya çalışarak ağzını açtı.

Seni seviyorum, demek için can atıyordu ve Eleanore'un sözlerini hatırlayarak gözlerini kapattı.

Sevgiyi, karşılık bulduğunda anlayacaksın.

Hugh'un son nefesinde yüreği sevinçle doldu.

Sonra karısını, şömine ateşinin yanında oturmuş, göz kamaştırıcı kırmızı kadife bir elbise giymiş ve pelerinini giymiş halde gördü. Oda ıslı ıslıldı ve Hugh artık üşümüyordu.

Hugh çekinerek güneşe doğru yürüdü.

Eleanore ona gülümsedi; şöminedeki ateşi gölgede bırakan ısıltılı bir gülümsemeydi bu. Artık onda korkutucu hiçbir şey yoktu. "Yalnız ölmedin," dedi, sesi kulağına müzik gibi geliyordu.

"Ve yine de senin söylediğin her şeyi yaptım," dedi ona, hala kafası karışık bir şekilde.

Eleanore sandalyesinden kalkıp Hugh'un elini tuttu, onu kollarına alırken bakışları sevgi doluydu. Başından ayak parmak uçlarına kadar sıcaklık ve bağışlayıcılık onu sardı.

"Sevgili aşkım," dedi, "sana daha uzun bir ömür vaat etmedim. Sana sadece bilme armağanını ve telafi etme ve kaderin elini değıştirme şansını verdim."

"Şimdi ne olacak?"

Hugh'un bıraktığı yerde, kızı hâlâ onun için ağlıyordu. Ses, kafasının arkasında belli belirsiz yankılanıyordu. Gelmiş gibi görüldüğü kapıya doğru baktı. Güneşin ötesinde, şimdi durduğu, salon olması gereken yerde, her geçen saniye daha da kararan bir orman vardı.

Eleanore elini çevirdi ve bir kez daha tutması için yalvardı. "Henry'nin geldiğini duydum. Gidelim mi?"

Henry de mi? O yaşlı herif!

Kıskançlığın tüm izleri silinmişti, artık Eleanore'un sevgisinden şüphe duyulmuyordu.

Başka bir hayatta Hugh, nereye gideceklerini sormak için ağzını oynatabilirdi, ama sesine ihtiyacı yoktu. Zaten biliyordu. Eleanore'un elinden tuttu ve birlikte uçup gittiler...

SON SÖZ

Tek bir korna sesi manzara boyunca yankılandı.

Bu mesafeden surlara doğru koşan adamları, küçük siyah şekillerin makikolasyonlar arasında telaşla koşturduğunu görebiliyorlardı.

Sadece savunma amacıyla inşa edilen Aldergh, Page'in bir zamanlar çirkin bir yaratık olarak gördüğü, üzerinde bulunduğu İngiliz çayırının güzelliğini bozan, geniş bir kaleydi.

Süvari alayı, füze menzilinin oldukça dışındaydı, ancak sancakları seçebilecek kadar yakındı. Parlak kıvıll bir denize karşı uçan babasının iki başlı şahini, rüzgarda hızla ilerliyordu. Haberler çoktan onlardan önce ulaşmış olurdu, ancak garnizonu elinde tutan adamlarla yüzleşene kadar bunun nasıl sonuçlanacağını bilemezlerdi.

Page atını dizginledi, toprak sahibi kocasına yanaştı ve bir an oturup manzarayı seyretti: Tanıdık kale, yükselen köşe kuleleri, eski Roma ustalığı ve taşlarıyla inşa edilmiş, altı metre kalınlığındaki devasa duvarlar.

Aldergh Kalesi, babasının hendeği genişlettikten sonra yaptırdığı küçük bir yaya köprüsü hariç, ayrıldığı günkü haliyle hemen hemen aynı görünüyordu.

Ve yine de, neredeyse aşılmaz savunmalarına rağmen, o duvarlar onu tutamamıştı. Çocukluğunun geçtiği evi en son gördüğünde, küçücük bir kızdı ve o kale duvarlarının ardında kilitli kalmak için fazlasıyla inatçıydı; bu da büyük bir şanstı. O gün yıldızlar onunla aynı hizaya gelmiş olmalıydı, çünkü akşam yüzmek için gizlice dışarı çıktıktan sonra Iain'le tanışmıştı.

Gözlerini kapatsa, onu o gün olduğu gibi şimdi karşısında dururken görebilirdi; şakaklarındaki gümüşler, batan güneşin parıltısıyla yarışlıyordu.

"Acaba ateş böcekleri mi yakalıyor?" diye sormuştu ona, çünkü ağzı açık bir şekilde ona biraz fazla uzun süre bakmıştı. İç gömleğiyle yakalanmıştı. Islak ve başıboş bir kediye benzemesine rağmen, büyülenmiş görünüyordu.

"Azizlerin kemikleri," demişti. "Babanın seni gecenin bir yarısı dışarı çıkarmasına şaşmamalı. Karanlıkta yolunu kaybetmeni umuyor olmalı."

Sözlerinde doğruluk payı vardı ve iğneleyici sözleri onu yaralamıştı. Page'in nereye gittiği veya ne yaptığı kimsenin umurunda değildi; ta ki buradan ayrıldığı güne kadar.

"Sen kimsin?" diye hararetle sormuştu ve Iain hemen cevap vermeyince, "Dilin yok mu İskoç?" diye sormuştu.

Bir an için bu soru karşısında afallamış, belki de sersemlemiş gibi görünmüş, sonra da Page'i kahkahasının zengin tınısıyla şaşırtmıştı.

O günden bu yana tam on iki yıl geçmişti; bir daha asla buraya dönmeyeceğini düşündüğü o aynı kahkahanın on iki yılı...

Kocasına bir bakış attı ve yalvarmak için elini uzattı.

"Hazır mısın?" diye sordu ve Page kararlı bir şekilde başını salladı.

Babasının çocukken ondan sakladığı her şey artık onun elindeydi.

Malcom, atını Page'in yanına çekerek yanlarına geldi. Babasının yaptığı gibi, gözlerinde soru dolu bir ifadeyle ona baktı. "Emin misin?" diye sordu, sanki fikrini değiştirecekmiş gibi.

Babasının öldüğü geceden beri çok şey olmuştu. Malcom artık daha güçlü, daha cesurdu, kendi inançlarının gücüyle doluydu ve neredeyse hiç korkmuyordu. Ormanda babasının canını aldığı o gün, gençliğinin tüm izleri o sert yeşil gözlerden silinmişti. Düşünceli ve kararlıydı, artık içindeki çocuktan eser kalmamıştı.

Page'in bakışları en büyük çocuğunu görünce yumuşadı. "Hazırım," diye güvence verdi ve ardından yüzüğü parmağından çıkarıp oğluna uzattı; Tanrı ona sadece kız çocuklarını bahşetmiş gibi görüldüğü için biricik oğluna.

Elini hafifçe çarptığı karnına koydu ve gizlice gülümsedi. Henüz Iain bile fark etmemişti ve ona söylememişti çünkü onun gelmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. Ama Aldergh'in krala teslim olmaması için bunu daha fazla geciktiremezlerdi.

Bir zamanlar lord babasına ait olan yüzüğü Malcom'a uzatarak avucunun içine aldı. Bu, üzerinde "Altium, citius, fortius" yazan bir zambak çiçeğinin arasından iki tüy çıkan küçük, altın bir mühür yüzüğüydü.

Daha hızlı, daha yüksek, daha güçlü.

O gün ormanda, babasının ruhu Iain gelmeden çok önce kanatlanıp uçtu; tam orada, orman zemininde diz çöküp başını göğsüne dayamış ağlarken. Kaderin acımasız olduğunu düşünmüştü, çünkü tam kalbini değiştirip onu kucaklamaya gelmiş gibi görüldüğü anda, tanrılar araya girip ruhunu almıştı. Tek dileği, Iain'in artık annesinin yanında olmasıydı; ikisi de nerede olurlarsa olsunlar onu bekliyorlardı.

Malcom yüzüğü avucundan aldı ve Page ona sıcak ve güven verici bir gülümsemeyle baktı. "Serçe parmağına tak Malcom. Unutma... O kapılardan geçtiğin andan itibaren olacaklar, seni nasıl karşılayacaklarını belirleyecek. Sen Aldergh'in yeni efendisisin."

Yine de tereddüt ediyor gibiydi ve Page, düşüncelerini ancak tahmin edebiliyordu. Babasından çok daha düşünceliydi, gerçi bazıları bu iddiayı yalanlayabilirdi. Hatta, onu bir katil ve şeytan olarak selamladıkları bir zamanı hatırladı. Şimdi, oğlu da benzer bir sıfatın üstesinden gelmek zorundaydı.

"Davut'un fermanı ve babamın yüzüğü sende. Bu yeterli olacaktır."

Ülkeler artık anlaşmazlık içindeydi. İngiltere Kralı Henry, birkaç kötü yılan balığı yedikten sonra ölmüştü, en azından öyle diyorlardı. Ancak zehirlendiğinden şüphelenenler de vardı. Henry'nin yeğeni Blois'li Stephen, tahtı ele geçirmek için hemen harekete geçti ve kızı Matilda artık savaşa hazırlanıyordu.

Malcom, Aldergh'in kontrolünü ele geçirdiğinde Stephen, en azından kendisine karşı savaşmaya hazır baronların sayısını azaltmak için, baronetliği ona devredecekti.

Eğer Matilda bir şekilde hak ettiği yeri almayı başarırsa Page araya girecek ve oğlu adına baronetlik için dilekçe verecekti.

Her iki durumda da David, Malcom'un iddiasını destekleyecekti, çünkü İskoçya Kralı, Northumbria üzerindeki hakimiyetini güçlendirmek istiyordu ve Malcom da ona bunu başarması için başka bir yol sağlayacaktı; lordu öldürüp öldürmediğine bakılmaksızın, bazıları da gayrimeşru oğlunu talep ediyordu. Ancak Page ve Malcom gerçeği biliyordu. Öz kardeşi onu öldürmeye hazırды ve babası da onu korumaya hazırды. Malcom ise yanlışlıkla canına kıydı.

Surların üzerinde, kapının açılması için işaret veren nöbetçiyi görebiliyordu.

Malcom atının üzerinde hareketsiz otururken, "Sen benim oğlumsun," dedi.

Daha o kadar gençti ki, onun bu kadarı kucaklamaya hazır olduğuna inanıyordu.

İnşallah kocasının önünde uzun yıllar olacaktı ve eğer başka oğlu olmazsa, Malcom, Chreagach Mhor ile birlikte Aldergh'i miras alacaktı. Bu arada, mirasını artık babasının gölgesinde inşa etmek zorunda değildi.

Page, savaş atının üzerinde oturan onu inceledi; koyu altın rengi saçları sabah rüzgarında dalgalanıyordu.

"Hazır mısın Mal?" diye sordu babası.

Arkalarında ise David of Scotia'nın sağladığı bir ordu, iddiasını savunmaya hazır bekliyordu.

Mühür yüzüğüne bakan Malcom, altın çift başlı şahini parmağına geçirdi ve Page'e son bir bakış attı. Başını kararlı bir şekilde sallayıp atını öne doğru mahmuzladı ve böylece artık bir erkek olan bir çocuk olarak, artık bir erkeğe dönüşmüş bir çocuk olarak, bir kez daha önderlik etti.

Page ve Iain gururla birbirlerine baktılar, sonra oğullarının peşinden hızla açık kapılara doğru ilerlediler. Babasının pelerinini giymiş ve mührünü takmış olan Malcom Ceann Ràs, onu selamlamaya başladıklarında, kızgın kafasıyla önlerinden içeri girdi, başlı başına bir kral gibi görünüyordu. Kuzeyin tüm öfkesini taşıyordu.

Page, onun arkasından dörtnala giderek Aldergh'in kapılarından geçti; önce ön kapıdan, sonra da barbakandan, hendekten geçip tanıdık avluya girdi.

"Eve hoş geldiniz, Leydi Aldergh," diye bağırdı biri ona.

Ve sonra bir başkası, "Eve hoş geldin!"

Babasının akrabaları, annesinin yanından geçerken teker teker onu selamlıyor, tanıdık yüzler onu eve hoş geldin diyordu.

Page eyerde biraz daha dik oturdu. Artık kimsenin umursamadığı o isimsiz çocuk değildi. Aslında, saygın hissetmek için babasının mirasına ihtiyacı yoktu, ama yine de teker teker dizlerinin üzerine çökerek ona saygılarını sundular. Gözlerinde yaşlar birikti.

Hoş geldin.

Rüzgar saçlarının buklelerini savururken kulağına fısıldanan son selamı duydu. Babasının sesi - belki sadece bir anıydı ama onu kalbinde hissediyordu.

Hoş geldin, dedi.

Hoş geldin.

SONSÖZ

Sevgili Okuyucu,

Yıllar boyunca, The MacKinnon's Bride'da sonsöz olmamasından yakınan sayısız okuyucu e-postası aldım. Birçok yorum da aynı görüşteydi ve birkaçı da kitaba bir yıldız eksik verdiği için bir yıldız verdi. The MacKinnon's Bride'ı yazdığım dönemde sonsöz hikayeye uymuyordu, ancak bu, Highland Brides'ın sonsöz içermeyen tek uzun kitabıydı. Öyleyse, bunca yıldan sonra neden şimdi bir sonsöz ekleniyor?

Kısmen sizin için, kısmen de kendim için yazdım. Bu karakterleri tekrar ziyaret edip mutlu görmek istedim. Ama Taş Muhafızları serisini takip ediyorsanız, bu kitapların birbiriyle bağlantılı olduğunu ve hemen hemen aynı zamanda geçtiğini bilirsiniz. Sonraki iki Taş Muhafızı kitabı on bir yıl sonrasına, 1135 yılına atlayacak. Ve evet, bildiniz, bunlardan biri Malcom hakkında olacak. Kaderini açıklamayacağım ama iyice düşünürseniz, Highland Fury'de ruh eşinin kim olacağını tahmin edebilirsiniz.

Ancak size bir şey söyleyeceğim: Orta Çağ tarihini takip ediyorsanız, o meşhur "kahverengi meselenin" yakında biteceğini bilirsiniz. İngiltere Kralı Henry 1 Aralık 1135'te ölür ve İngiltere'yi iç savaşa sürükler. Blois'li Stephen, Kış Gündönümü arifesinde, 22 Aralık'ta taç giyer ve ölümüne kadar geçen on dokuz yılını tahtını Henry'nin kızı Matilda'ya karşı savunarak geçirir.

Highland Storm ve Highland Fury bu çalkantılı yıllarda geçecek.

Malcolm'un kaderinin kim olduğunu tahmin ettiğinizi mi düşünüyorsunuz? Bana bir e-posta gönderin ve kim olabileceğini söyleyin. Güncellemeleri kaçırmamak için e-posta listeme kaydolmayı unutmayın!

Çok sevgilerimle,

Tanya Anne Crosby

AYRICA TANYA ANNE CROSBY TARAFINDAN
YAYLA GELİNLERİ

MacKinnon'ın Gelini

Lyon'un Hediyesi

Diz Çökmüş

Aslan Yürekli

Yayla Şarkısı

MacKinnon'ın Umudu

TAŞIN KORUYUCULARI

Bir Zamanlar Yayla Efsanesi

Highland Yangını

Highland Çelik

Highland Fırtınası

ORTAÇAĞ KAHRAMANLARI

Bir Zamanlar Bir Öpücük

Ateş Meleği

Viking Ödülü

SAHTEKAR SERİSİ

Sahtekarın Öpücüğü

Sahtekar Prens

KURTARILABİLİR HİLEKARLAR

Sonsuza Dek Mutlu Yaşadılar

Benim Gözümde Mükemmel

Adaçayı Gelini

Öpüldü

ANTOLOJİLER VE NOVELLALAR

Hanımefendi Adam
Yaramazlık ve Ökseotu
Gece Yarısı Evlendi
Kış Taşı

ROMANTİK GERİLİM

Kötü Konuşma
Yalan Söyleme

YAZAR HAKKINDA

Tanya Anne Crosby'nin romanları, New York Times ve USA Today de dahil olmak üzere birçok çok satanlar listesinde yer aldı. Duygu ve mizah dolu, kusurlu karakterlerle dolu öyküleriyle tanınan yazarın romanları, okuyuculardan övgü ve övgü dolu eleştiriler aldı. Eşi, iki köpeği ve iki huysuz kedisiyle birlikte Michigan'ın kuzeyinde yaşıyor.

Daha fazla bilgi için

- [@tanyaannecrosby](#)
- [tanyaannecrosby](#)

www.tanyaannecrosby.com
tanya@tanyaannecrosby.com

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif hakkı

Tanya Anne Crosby'ye övgüler

Seri Bibliyografyası

Adanmışlık

Epigraf

MacKinnon'ın Gelini

MacKinnons'ın Umudu

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Sonsöz

Sonsöz

Ayrıca Tanya Anne Crosby tarafından

Yazar Hakkında

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

